

T. 11536

~~Gl. 49538~~
~~1978~~

V. Arumay Shiry

உ

கலைப் பதித்தலை.

கைவல்லிய நவநீதம்.

முதலாவது,

தத்துவவிளக்கப்படலம்.

(முதற்கடவுள்வணக்கம்.)

பொன்னில மாதிராசை பொருந்தனர் பொருந்தா ருள்ளார், தன்னிலம் துத்திற்சீவ சாஷி
மாத் திரமாய் நிற்கும், என்னிலங் களிணு மிக்க
வெழுநில மயற்றின் மேலாம், நன்னில மருவ்வே
க நாயகன் பதங்கள் டோற்றி. (க)

கைவல்ய நவநீதம்.

(சொரூப வணக்கம்.)

சுன்றளித் தமிழ்க்குஞ் செட்கைக் கேடுவா ம
யனாய் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யன
ராத மூர்த்தியுமாய் நிற்கும், பூன்றமுத் தனுமா யி
ன்பப் புணரியா தவனாய் நாளும், தோன்றிய வு
மலபோத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேனே. (௨)

(குருவணக்கம்.)

எவருடை யருளால் யானே டெந் துமாய்பி
ராம மென்பால், கவருடைப் புவனமெல்லாங் கற்
பிதமென்றறிந்து, சுவருடைவெளிபோல் யானே
ன் சொரூபசு பாவமானேன், சுவருடைப் பதம
டாத மனுதினம் பணிகின் றேனே. (௩)

(இதுவுமத.)

என்னுடை மனதுபுத்தி யிந்திய சரீரமெல்
லாம், என்னுடை யறிவினாலே யிரவிமுன் னிம
மேயாக்கி, என்னுடை நீயுநானு மேகமென்ஹக்கி
யஞ்செய்யு. என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று
பிச்சை யின்றஞ்சி னேனே. (௪)

கைவல்ய நவரீதம்.

(அதிகாரியும் விஷயமும்.)

அந்தமு நடுவுமினறி யாதி யு மின்றிவான்
போல், சந்தத மொளிநுஞான சற்குரு பாதம்
போற்றிப், பந்தமும் வீடுங்காட்டப் பரந்துதூல்
பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முணருமாறு வஸ்துத
த் துவஞ்சொல் வேனே. (௫)

(சம்பந்தமும் பிரயோசனமும்.)

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன்
மொண்டு முன்னூற், குடங்களினிறைத்து வைத
தார் சூரவர்களெல்லாங் காய்ச்சிக், கடைந்தெறித்
தளித்தேனிர்தக் கைவல்ய நவரீதத்தை, அடைந்
தவர்விஷயமண்ணுண்டலைவரோபசியிலாரோ. (௬)

(படலவகை.)

முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையா
ட்கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச்சொல்லுங் கை
வல்ய நவரீதத்தை, தத்துவ விளக்கமென்றுஞ் ச
ந்தேகந் தெளிதலென்றும், வைத்திரு படலமாக
வகுத்துரை செய்கின்றேனே. (௭)

ஸகவல்ய நவந்தம்.

(சாதன ஸ்தவத்தாயம்.)

சித்திய வானித்தியங்க ணிண்ணயர் தெரி
வேகம், மத்திய விகபரங்கள் வருபோகங் களினி
ராசை, சத்திய ஹாககவேண்டுந் சமாதியென்
ருறுகூட்டம், முத்திபை விரும்புமிச்சை மொழி
வ் சாதனமிந்நானே.

(2)

(சம முதலிபைவ.)

சமந்தமம் விடச்சகித்தல் சமாதானஞ் சு
த்தையாரும், சமமகக் கரணதண்டம் தமம்
கரணதண்டம், அமர்தரு கருமம்பற்ற சபுத்த
லே விடலென்றாகும், மமர்செயுங் காமமாதி வரி
னடக் குதல்சகித்தல்.

(3)

(இதுவுமது.)

சிரவணப் பொருளைத்தானே சித்தஞ்சித்த
குமாறு, சரதமாவைக்கு மித்தைச் சமாதானமெ
ன்பர் மோலோர், பரமசந் குருநானம்பிப் பற்ற
லே சிரத்தையாகும், வரமிது சமாதியாறு வகை
யின்சொற் பொருளினதாமே.

(4)

(ஓச்சாதனங்களின் பயன.)

சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பாருலகி
லில்லை, ஆதலாலிந்தநான்கு மடைந்தவர்க்கறிவுண்
— தும், நூதனவிவேகியுள்ள நுழையாத நுழை
யமாகில், பூதசன் மங்கள்கோடி புனிதனும் புரு
ஷனாமே. (10க)

(மாணக்கன் செடல்.)

இவனதி காரியானே னித்திரியங்கொளும்,
புனதெய்வங்களாலும் பூதபௌதிகங்க ளாலு
ம், தவனமூன் றடைந்தவெய்யிற் சகித்திடாப்பு
ப்போல் வெம்பிப், பவமறு ஞானசிரிச்சம படி
கூடப் பதறினானே. (10உ)

(ஆசிரியரைக்கண்டு வணங்கல்.)

ஆனபின் மனைவிமக்க ளத்தலை வுனைகண்
மூன்றிற், கானவர் வலையிற்பட்டுக் கைதப்பியோ
டுமான்போல், போனவன் வெறுங்கை யோடே
ப்பாகாத வண்ணஞ்சென்று, ஞானசற்குருணைக்
கண்டிருக்கவணங்கினானே. (10ங்)

(விஞ்ஞாபனம்.)

வணங்கிரின் றமுதுசொல்வான் மாயவாழ்
வெனுஞ்சோகத்தால், உணங்கினேனையனெயென்
னுள்ளகங்குளிரும்வண்ணம், பிணங்கியகோசபா
சப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி, இணங்கியகுருவே
யென்னை யிரகூழித்தல் வேண்டுமென்றான். (யசு)

(தீகைநசெய்து வழிப்படுத்தல்.)

அன்னதன் சிசுவையைய னுமைமீன்பறவை
போலத், தன்னகங்கருதி நோக்கித் தடவிச்சன்
னிதியிருத்தி, உன்னதுபிறவிமாற்று முபாயமொ
ன்றுண்டு சொல்வேன், சொன்னதுகேட்பாயாகி
ந் றொடர்பவந் தொலையுமென்றான். (யரு)

(மீண்டும் விண்ணப்பஞ்செயல்.)

தொடர்பவந் தொலையுமென்று சொன்ன
தைகேட்டப்போதே, தடமடுமூழ்கினுணபோற் சீ
ரமூங் குளிர்துள்ளாறி, அடருமன்பொழுது மா
பேர லானந்த பாவ்பங்காட்டி, மடன்மலர்ப்பா
தமீண்டும் வணங்கிரின் தீதுசொல்வான் (யசு)

(சரணாகதி.)

சொன்னது கேட்கமாட்டாத் தொண்டநா
னாலும்ஸ்வாமி, நின்னது கருணையாலே நீரொணை
யாளலாமே, உன்னது பிறவிமாற்று முபாயமொ
ன றுண்டென்றீரோ, இன்னதென் றதைநீர்காட்டி
யீடேற்றல் வேண்டுமென்றான். (ய௭)

(உபதேசாரம்பம்.)

அடங்கிய விருத்தியானென் றறிந்தபின் செ
றிந்தமண்ணின், குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங்
ருளவியின் கொள்கைபோலத், தொடங்கிய குரு
வுமாத்ம சொருபமே மருவவேண்டி, உடம்பினி
ற் சீவனைப்பார்த் துபதேசமோதுவாரோ. (ய௮)

(தன்னை அறியிற்பிறப்பறுமெனல்.)

வாராயென்மகனேதன்னை மறந்தவன் பிறந்
திறந்து, தீராதசுழற்காற்றுற்ற செத்தைபோற் சு
ற்றிச்சுற்றிப், பேராதகாலநேமிப் பிரமிப்பிற்றிரிவ
ன்போதம், ஆராயுந் தன்னைத்தானென் றறியுமவ்
வளவுந்தானே. (ய௯)

(உன்னைநீ ஆறியெனல்.)

உன்னையர் தனக்காதாராத் தலைவனொருங்கண்
டானெல், பின்னைபத் தலைவன்றாகும் பிரமமார்
ப்பிறப்புத்தீர்வன், உன்னைநீ யறிந்தாயாகி லுனக்
கொருகேடுமில்லை, என்னைநீகேட்கையாலே யீத
படுகசித்தேனே. (௨௨)

(உவந்தேகமேதானெனல்.)

என்னைத்தான் சடனாவுள்ளத் தெண்ணிடோ
சொன்னீனாயா, தன்னைத்தா னறியாமாந்தர் த
ணியி லொருவருண்டோ, பின்னைத்தானவர்களு
ல்லாம் பிரந்திறந்துழலு வானேன், நின்னைத்தான
ம்பினேற்கு நிண்ணயமருளுவீனோ. (௨௩)

(அவர்வேறென அவன் வேறேதேகியானென

அதற்கு அவரீரங்கல்.)

இன்னதுதேகந்தேகி யிவனெனவுணர்வான்
யாவன், அன்னவன் றன்னைத்தானென் றறிந்தவ
னாகுமென்றார், சொன்னபிந்தேகியாரி ஸ்தூலம்

ல்லாமலென்றான், பின்னதுகேட்டவையிற் பீசுழ
ரகைபுகொண்டார். (22)

(சனவாதிகண்டவனானால்.)

தேகமல்லாமல்வேறே தேகியார்காணென
னாய், சோகமாங்கனவில்வந்து முளைத்தவனெ
வசீசொல்லாய், சோகமாங்கனவுதோன்றாச் ச
தநதிகண்டவனார்சொல்லாய், ஆகநீநனவிலென்
ஐ மறிவதானேதோசொல்லாய். (23)

(ஆவன் ஆறியேனெனல்.)

நனவுகண்டதுநான்கண்ட நனவுளநினைவு
நிகக, கனவுகண்டதுஞ்சமுத்தி கண்டதும் வே
றெனேறேபோல், தினமனுபவிப்பதொன்றி, திரி
பவியில்லைசற்றே, மனதினிலுதிக்கும்பின்னை ம
றதக்குமஃ தருளுவோ. (24)

(ஸ்தூலாப தேசாமிடம்.)

தாலத்தின்மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிசுடகா
டுவார்போல், ஆலத்தி னுதிக்கன்காட்டி யருந்த
தி காட்டுவார்போல், ஸ்தூலத்தைமுன்புசுட்டித்

குக்தமமாஞ்சரீரமான, மூலத்தைப்பின்புகாட்ட...
முனிவரர் தொடங்கினாரோ. (௨-௩)

(ஆரோபங்கூறத் தொடங்கல்.)

ஆத்தியாரோபமென்று மபவாத மென்றுஞ்
சொல்லும், யுத்தியாற் பந்தம்வீடென் னுணாக்
ம்வேதாந்த மெல்லாம், மித்தையாமாரோ பத்தி..
ற் பந்தமாமபவாதத்தால், முத்தியா மிவ்விரண்டி
ன முத்தியா ரோபங்கேளாய். (௨௬)

(ஆரோபவியல்பு.)

ஆரோபமத்தியாசங் கற்பனை யாவவெல்லா
ம், ஓரோர்வஸ் துவினைவேறே யோரோர் வஸ்து
வெனவோர்தல், நானுதி * பணிமையோர்த னர
னனமதா னுவினோர்தல்பேய்ச், தேருதி நீர்மை
யோர்த றெரியுநிலிமவிண் ணோர்தல். (௨௭)

(யாவும்பிரமத்தில் ஆரோபிதமெனல்.)

இப்படியாகநாம ரூபங்களிரண்டு மின்றி, ஒ

* பணியாயிருக்கை - பிறவுமன்ன.

ப்பிலாதிரண்டற்றென்றயுணர்வொளிநிறைவாய்
நிற்கும், அப்பிரமத்திற்றேன்று மைம்பூதவிகார
மெல்லாம், செப்புதற் பணையினாலே செனித்தவெ
ன்றறிந்து கொள்ளே, (உஅ)

(உற்பத்திமுறை.)

அதுதானெப் படியெனறக்கா லனாகியாந்
சேவொல்லாம், பொதுவான சுழுத்திபோலப்பெ
ருந்துமவ் வியத்தந்தன்னில், இதுகால சந்தவப்
பே ரீசனுட்பார்வையாலே, முதுமூலகப்பாவம் வி
ட்டி முக்குணம் வியத்தமாமே. (உஆ)

(முக்குண வியப்பு.)

உத்தமவெழுப்புச் செம்மை யுறாத்திடு உறு
ப்புமாகும், சத்துவ குணத்தினோடு ரஜோகுணந்
தமோ குணந்தான், சுத்தமோடமுக்கிருட்டாச்
சொல்லுமுக் குணமுமன்றாய், ஒத்தள வேணந்
தம்மு னொருகுணமதிகமாமே. (உஆ)

(உற்பத்தி பேதம்.)

ஒருவழியிதவாமித்தை யொருவழி வேறுச்

யிட

சுசுவல்ய உவநீதம்.

சொல்வர், மருவமல் வியத்தந்தானை மகத்தந்தா
மாசு, மந்த, அருண்மகத் தத்துவந்தா எனவல்லா
மாசு மென்றுங், கருவகங்காபுமுன்றாக் காட்டி
யகுணமாமென்றும். (நக)

(சத்துவகுணத்தோற்றம்.)

இக்குணம் எனிலேவிண்டோன் நிருக்குஞ்சி
ற்சாணத்தோனதும், முக்குணம் எனினும் துய்தா
முதற்குண மானாயாமும், அக்குணப்பிரமசாய
யந்தரி யரமிமாய, எக்குணங்கனும் பற்றாதோ
னிமித்த காரணஞ்சை.

(இரத்தோகுணத்தோற்றம்.)

சுசுணக்கிதற்குமுத்தி யிதுவகாணசைம்,
கோசமானந்தமாகுங் குறிரஜோகுணம வித்சுத,
தேசறு மவித்கதேசுறுஞ் சிற்சானய சிவகோபு,
கோசமாமுயிர்க்கப்போதுநாமமும்பிரக்கினனும்.

(இதவுமத.)

அமுக்கொடு பற்றுஞ்சிவர்க் கதுவேயானந்த
கோசம், சுமுத்திகாரணசாரஞ் சொன்னதும் ம
ட்டுமோக, முமுக்குணத்திரண்டால்வந்தமுலவ.

பஞ்சென்னும், வழங்குந் குகைமாநீ
பவதியுந்மொழியக்கேளாய். (௩௪)

(தமோகுணப்பிரிவு.)

எமமாயாவினோத விசனாநுனினிலே, பூம
லியுந்கட் கெல்லாம் போகசா தன முண்டாச,
தாமிருதமசிரண்டுதத்தியாப்பிரிந்துதோன்றும்,
ஈமமார் மூடலென்றும் விவிதமார் தோற்றமே
ன்றும். (௩௫)

(விசைபகுகைமபூதத்தோற்றம்.)

தோற்றமாஞ் சத்திதன்னிற் சொல்லிய வி
ண்ணம்விண்ணிற், காற்றதாங்காற்றிற்றியாங்கன
லினிர் நிரின்மண்ணும், போற்றுமில் னவந்துநொ
ய்ய பூதங்களென்றுபேராம், சாற்றுமற்றிவற்றிற்
ட்டாக சாதனதனுவுண்டாகும். (௩௬)

(ஞானசாதனத்தோற்றம்.)

ஐதிமுக் குணமிப்பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்
தநிற்கும், கோதில்வெண் குணத்திலிந்து கூறு
ணங்கருவிபாகும், ஐதியபினையைந்து முளம்பு

சி பிரண்டாருன, சாதனமாமிவ்வேழுஞ் சந்
நனப்பிரிவினாலே. (௩௭)

(சூக்தமசரீரத்தோற்றம்.)

யிராவிய ரஜோகுணத்தின் வேறிட்ட வைந்
துமைநதம், பிராணவா யுக்களென்றும் பெருந்
தொழிற்கருவியென்றும், பராவியபெயராமிர்தப்
பதினேழு மிவிங்கதேகம், சுராசுரர் நரர்விலங்கா
ட்த் தோன்றிய வுயிர்கட்கெல்லாம். (௩௮)

(அதினவினைவு.)

இவ்வுடன்மருவுஞ்சீவ நிலங்குதை சதனெ
ன்றாவன், இவ்வுடன்மருவுமீச நிரணியகருப்ட
னாவன், இவ்வுடலிரண்டுபேர்க்கு மிலங்குறு சூ
க்தமதேகம், இவ்வுடற் கோசமுன்றா மிதிர்களு
வவஸ்தையாமே. (௩௯)

(ஸ்துலபூதத்தோற்றம்.)

சூக்கும சடமிம்மட்டுஞ் சொல்லினோ மி
ப்பால் ஸ்துலம், சூக்குமா ரோபந்தானு மறிவிப்
போமதுவுக்கேளாய், தாக்குமில்வயிர்க்குஸ்துல

கைவல்ய நவநீதம்.

௭௫

தலுவம்பா கழுமுண்டாகச், காக்குமவ்வீசன்ப
ஞ்சி கரணங்கள் செய்தான்றானே. (சு௮)

(இதுவுமது.)

ஐந்துபுதழும்பத்தாக்கி யவைபாதிநர் நான்
காக்கி, நந்ததம்பாதிவிட்டி நான்கொடுநான்குங்
கூட்ட, வந்தனஸ்தூலபூத மகாபூதமிவற்றி நின்
றம, தந்தன நான்காமஸ்தூல தனுவண்டபுவன
பு கம். (சு௯)

(ஸ்தூலசரீரவிளைவு.)

ஸ்தூலமே மருவுஞ்சீவஞ் சொல்லிய விசுவ
பூதம், ஸ்தூலமேமருவுமீசன் சொலும்விராட்பு
ருஷணாகும், ஸ்தூலமேயன்னகோசந் துன்னுஞ்
சாக்கிரவவஸ்தை, ஸ்தூலகற்பணைய்தென்று தொ
குத்தது மனத்திற்கொள்வாய். (ச௨)

(சீவேசுரர்பேதவியல்பு.)

சீரியவீசனார்க்குஞ் சீவர்க்குமுபாதி யொன்
றேல், ஆரியகுருவேபேத மென்னெனி லவ்வீசர்க்
ருக், காரணவுபாதிசீவர் கட்டுக்காரியவுபாதி, லீ
ரியமிசுசமஷ்டி வியஷ்டியாற்பேதமாமே. (ச௩)

(இதுவுமது.)

மரங்கள்போல் வியஷ்டிபேதம் வனம்மன
 சமஷ்டிபேதம், சரங்கடாவரங்கட்டேபதம் தன்
 உடல் வியஷ்டியென்பார், பரம்பியவெல்ல
 ட்டிப் டார்ப்பதே சமஷ்டியென்பார், இரங்கிடப
 லகீவர்க்கு மீசர்க்கும்பேதமீதே. (100)

(அபவாதேபதேச ரம்பப.)

கற்பனைவந்தவாறு காட்டினுமே ஸ்ரீ
 ஸ்ரீம. சொட்டனம்போலுமெனதே துணை
 னஞானியாவான, செறபுதைமழைக் காட்டி
 ித் தெளிந்தவாகாசம்தோல, அநபதமுத்தேச
 மபவாகவழியுங்கேளாப். (101)

(அடவாதவிடல்பு.)

அரவன்று கமிறென்றாற்றோ ஸ்ரீம
 மெனமுறபோல், குரவனசொல்லுப தேசத்த
 கூறுநா லொளியைக்கொண்டு, புரமனமுடொ
 தானன்று புதங்கனான்றுஞானஸ், திரமெனமு
 பிரமமென்று தெளிவதேயபவாதங்காண். (102)

(இதுவுமத.)

உடமுதாஹம்பொற்றெய்த பணியும்பொன்
தம் பொற்பார்க்கில், உடமுமண்ணும்பொ லொன்
றும் காரியகாரணங்கள், உடன்முதற்சபாவமீது
வொன்றிலொன் னுதித்தவாடு, அடைவினிலொ
டுக்கொண்ட தபவாறுபாபமாடே. (சௌ).

(அவரணங்குறத்தொடங்கினதம்.)

கூடண நமத்தில்வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி
யும், கூடணவிகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டிசந்
தகொன்றீரோ, மூடலாஞ்சத்திசெய்யு மோகமு
ந்தொல்லுமமமா, தோடறக்குருவேயென்னக் க்
ருடையிடாடருள் செட்வாரோ. (சுஅ)

(அவரணசத்தியியல்பு.)

தாவிசந்தனக்காமீசன் துணியுந்குக்களைத்தா
கலண்ட, ஞானிசுடமடி மன்றி நாதத்தினுபாதி
யொன்றோ, ஊணிகடையுமிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி
பருடாம் வண்ணம், வாரிலந்திசை கண்முடி ம
ழைக்கியிருள்பொன்முடும். (சுக்)

(இதுவுமது.)

பூன்றமாம் பிரமத்துக்கும் புறத்துளவிகார
ங்கட்கும், ஆன்றகூடஸ்தனுக்கு மகத்துள விகார
ங்கட்கும், தோன்றியபேதஞ்சுற்றுந் தோன்றும்
ன்மறைத்துமும், ஊன்றியபவவியாதி யுண்ட
க்குழுபாதி யீதே. (ரு0)

(ஆதாரவியல்பு.)

ஆதார மறைந்துபோன லாநோப மெட்டிக
தோன்றும், ஆதாரமன நயாதாகிலாரோபமீகை
யென்றால், ஆதாரஞ்சமம்விசேஷ மாமென லீர
ண்டிகளும், ஆதாரஞ் சமமாமெங்கு மாரோடம்
விசேஷமாமே, (ரு1)

(இதுவுமது.)

சகமதிலித வென்சட்டாஞ் சமானந்தால்ம
றைந்திடாது, மிகவுண்டயிறு பார்ப்பாம் விசேஷ
ங்கள்மறைந்துபோகும், அகமெனுஞ்சமானந்தன்
னை யஞ்ஞானமறைத்திடாது, பகர்விசேஷமதாந்
வேன் பரமெனுமதனைமும். (ரு2)

(ஆவரணந்திதேனல்.)

கேவலநிலை தோன்றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச
பிரகாசம், சீவகுஞ்சகந்துமாகிச் செனித்தலிசேஷ,
பமஸ்ரோ, ஆவரணந்தானேடா முனர்த்தமென்று
ஸர்த்ததேஃதா, மேவருங்குருவெயென்று வினாவி
மின்மகனேமிகளாயி.

(௫௩)

(இதுவுமது.)

சோர்தமாஞ்சத்திதானும் துன்பமாம்பவமா
நூலும், ஆற்றலான்முத்திசேர்வார்க் கனுகூல மா
சுங்குணீ, ஊற்றமாம்பசற்காலம்போ லுபகாரவி
சிடாலுண்டோ, மாற்றமென்னுணர்ப்பேன னம்
நாமநதப்பது மிகப்பொல்லாதே.

(௫௪)

(இதுவுமது.)

சமுத்திரிப்பினயத்திற் றோற்றமாஞ்சகங்
கண்மாண்டும், அருத்திய பவம்போய்முத்தி ய
உடந்தவ ரொருவருண்டோ, முழுத்த லிசேஷப
மெல்லா முத்தியிற்சுட்டுகின்றும், கொழுத்தவா
வரணமுத்தி கூடாமற்கெடுத்தகேடே.

(௫௫).

(வினோபநன்மைதெரித்தல்.)

சுத்தியில்வெள்ளிப்போலத் தோன்றியபித்தா
ந்தமான, சத்தியும்பொய்யாமன்றே சத்திகாத
னமாவந்த, முத்தியும்பொய்யாமென்னின் மொக
கித்தினாவிலங்கால், நித்தினாதெளியமாபோ சித்
வாண நிலைமெய்யாமே. (௫௬)

(மாணபகீவ்ஞமாய.)

இம்பரிநஞ்சகஞ்சாலிரும்பிணைநடும் பல்ல
பயம், அம்பிணை ம்பாற்பற்று மழுக்கினையுஞ்சா
ன்மாய்ப்பார், மம்பியன்மாயுத்தன்னைமாயையா
ன்மாய்ப்பார்பின்னைத், தம்பமாமதுவுல்கடல் சக
ஞ்சுடுதடி போற்போமே. (௫௭)

(சப்தாவஸ்தைகர்.)

இச்சமா யபயினூர்வீவர்க் கேழுவஸ்தைகர்
ண்டாகும், அந்தவேழவஸ்தைதம்ம யபடவினி
ன் மொழியக்கேளாய், முந்தவஞ்ஞானமூடன் மு
நோத்தல்காணுதஞானம், சந்ததங்கண்டஞானந் த
முல்கெடல் குளிர்மையாதல். (௫௮)

(அவற்றினியல்புகள்.)

பிரமமாத் தலைமார்த் பேதைமையேயுந்
ஞானம், பரநிலை காணுமென்று பகருமாயரண
மூடல், நரமெயுரு சருத்தாற்சீவ னுனென முனைத்
தருந்நதம், ஞாவன்வாக் கியத்தாற்றன்னைக் குறி
க்கொளல் பரோகூடஞானம். (ருக)

(விட ஆமத.)

தத்துவ விசாரஞ்செய்து சகலசந் தேகமும்
பொய், அத்துவி தந்தானாத லபரோகூட ஞானமா
னம், கர்சனாந் சீவபேதங் கழிவதே துக்கம்போ
கல், முக்தனா யெல்லாந்நெய்து முடிந்ததா னந்
தமாயே. (கூடு)

(அதற்குத்தீர்ஷ்டாந்தம்.)

இதுநினக் கரியும்வண்ண மிப்படியொரு தி
ர்ஷ்டாந்தம், புதுமைபாங் களசுகேள்பத்துப் பு
ருஷரோ ராற்றைநீந்தி, உதகதீரத்திலேறி யொ
ருவனென் பதுபேபொண்ணி, அதனெழிதசமன்றா
வென் றறியாமன் மயங்கித் தேர்தல், (கூக)

(ஒப்புமைகாட்டல்.)

அறியாத மயலஞ்ஞான மவனில்லை காணோ
மென்றல், பிரியாவா வரணமாகும் பீழைகொண்
டழல்விசேஷபம், நெறியாளன் தசமஸுண்டு நிற
நின்ற நென்றசொல்லை, அறியாமலெண்ணி நெ
ஞ்சிற் கொள்வது பரீராசுந்நானம். (கூ௨)

(இ.வ.பு.ம. ௨.)

புண்ணிய பதிகன்பின்னும் புருஷரொல் பங்
ன்மர்ந்தம்மை, எண்ணூர் தசமஞவை மென்னவே
தன்னைக்காணல், கண்ணினிற் கண்டஞானங் க
னாதலபேர வதுநோய்ப்பாசல், திண்ணிய மனத்
திலையந் தீர்தரல் சாந்தமாரிம். (கூ௩)

(தன்னுண்மைவினாவ மகாவாக்கியங்கூரல்.)

தசபுமான் தனைக்கண்டாற்போற் சற(கூ௪)
மூர்த்தி யேயென், னிசவடி வினையான்காண நர்
காட்டல் வேண்டிமென்றான், சுசிபெறும்லகநியா
ர்த்தக் துவம்பதந்தத் பதங்கட், சுசிபதமைக்கியஞ்
செய்யு மதுசெயு மூண்மைகேளாய். (கூ௪)

(சைதனியம் இத்தனைபெனல்.)

விண்ணொன்றை மகாவிண்ணென்று மேகவிண்ணென்றும்பாரின், மண்ணொன்று கடலின்னென்று மருவிய ஜலவிண்ணென்றும், எண்ணுங்கற் பனைபோலொன்றே யெந்நாமாம் பிரமமீசன், நண்ணுங்கூட ஸ்தன்சீவ ஞ்ஞசைதனியமாமே.

(அவ்வாக்கிய பதப்பொருள்வகை.)

பூச்சிய லீசன்மீவன் புரல்பத மிரண்டனாக்ஞம், வாச்சியம் லக்ஷியங்கேண் மலயிலாப் பிரமமாத்மா, காய்ச்சிய பாலினெய்ப்பாடு கலந்தொன்றாக் கடைந்தெறிக்கும், ஆச்சியமென்னவுன்னை யறிந்துநீ புறிந்துகொள்ளே. (சூசு)

(நியதிகளைதல்.)

பிரிவதெப் படியென்றக்காற் பிணமாகு மு—ஞ்னென்னும், அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டுமைம்பூத விகாரமன்றோ, வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின்விடுவதுபோலுன்மூக்கால், எறிபிராணனுநீயல்லீ ரசோகுணவிகாரமென்றெண். (சூசு)

(இதுவுமது.)

கரணமா மனதுபுத்தி சாத்நாவாமம் மாவா
பீமா, தாமுள விரண்டுரோசஞ் சத்துவகுண வ
சாரம், வாமறுதுயிலானந்த மயத்தெயு நானென்
முதே, விரவியதமவஞ்ஞான வித்தியின் கீசார
மாமே. (அய)

(ஆத்மஸ்வரூபங்கரஸ்.)

சத்தொயி சித்தானந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷி
யேகம், நித்தியம் விபாபிபாத்மா நயதுவாவறிந
து, பொத்தொயி சடகுசுக்காசி பொருந்துபேதங்
களான, சூத்திரபஞ்சகோசக்ஞனகவிட்டு வெளியி
லாவாய். (அக)

(ஸ்யுற்றவநிஸுவத்.)

பஞ்சகோ சமும்விட்டப்பாற் பார்க்கென்ரு
பொழுத்பாழே, விஞ்சிய ததுவல்லாமல் வேறொ
ன்றுந் தெரியக்கரணென், அஞ்சணவிருநிடியோரா
னகமென வனுபவிப்பேன், வஞ்சமில் தருவேயெ
ன்றான் மகன்மதி தெனியச்சொல்லார். (ஏய)

(மெய்யுணர்வுகொளுத்தல்.)

முன்புக நசமன்புத்தி மோகத்தா லெண்ணி
யெண்ணி, ஒன்பது பேணாக்கண்டே யொருவனா
ந்தனைக்காணாத, பின்பவ னிடையிற்கண்ட பெரிய
பாழவனா பாராய், அன்புறு மகனெகாண்ட தட
ங்கலுங் காண்பானியே. (எசு)

(திடப்படுத்தல்.)

ஸ்தாலா குகாமவஞ்ஞானம் சொன்று மின்
நவஸ்தைதாமும், காலமார் மூன்றும்ஆன்மக்
டலெழுங் கல்லோலங்கள், பொலயேவந்த உயர்
பொனவெத் தனைபென்பேனான், அலமார் கடவு
ளானை யவைக்கெலாந் சாத்திரியே (எஉ)

(உணருமாறுணர்த்தல்.)

எல்லாங்கண் டறியுமென்னை யேது கொண்
டறியேனென்று, சொல்லாதேஸ் வயமாந் சாந்
ச் சடருக்குச்சுடர் வேறுண்டோ, பல்லார்முன்
நசமறன்னைப்பார்ப்பதுந் தனைக்கொண்டேதான்,
அல்லாமற் பதினென்றானு மவனிடத் துண்டோ
பாராய். (எகூ)

(இதவுமது.)

அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவுவே ஹண்டெ
ன்றெண்ணும், அறிவுற்ற குதர்க்கமுடர்க் கனவஸ்
தை பலமாயத்திரும், அறிபநிம் பொருணீ பல்லை
யறிபடாப் பொருணமல்லை, அறிபொருளாகு மு
ண்ணை யனுபவித் தறிவாய்நீபே. (எச)

(இதவுமது.)

மதுரமாய் சுட்டிசுட்ட மாப்பணியார மெல்
லாம், மதுரமாய் சீப சைறகு மதுரந்தான். பாவ
மன்றே, அதுவது பெறுஞ்சடங்க ளறிவாக் வறி
வைத்தந்தே, அதுவது வரண்டுமாகா வகம்பொ
ருளறிவாய்நீயே. (எரு)

(பதார்த்தநிலைகூறல்.)

இந்தரீ துவம்பதத்தி லிலக்கியப் பொருளா
மென்றும், பந்தமில் பிரமமேதத் பதந்தனிலக்கி
யார்த்தம், அந்தமாஞ்சுவனிச னவர்களே வாச்சி
டார்த்தம், சந்ததம்பேதமாவார் தமக்கைகதியிற்
கூடாதே. (எக)

(இதவுமது.)

பன்னிய ஸோயமென்றும் பதங்களின் வாய்
சியார்த்தம், அன்னிய சேரங்காலை மவனிவனென்
பலிவல்லாம், சொன்னவன் விரோதம்விட்டுத் தொ
டர்விசே டியம்விடாமல், உன்னிழிற் றேவதத்த
னெருவனை வெளியாச்சொட்டும். (அ, 1)

(பொருள்கோளியல்பு.)

தத்துவ மெனும்பதங்கள் பிரமமாய் ஸாக்ஷி
மான, வஸ்துவை விடாவாம்பேச வாக்சியார்த்த
க்ஷைகிட்டு, நித்தமும் கநியா, ந நிய உவாவையெ
ன்றும், அந்திசமு மகண்டமென்றே யசிபதமம்
யர்தாட்டும். (அக)

(இதவுமது.)

கடகீரினமேகநீரிற் கண்டவானீரண்டும்பொ
ய்யே, குடவானும் பெரியவானும் கூடியொன்றா
மெப்போதம், இடமான பிரமஞ்சாக்ஷி பிரண்டு
மெப்போதமேகம், திடமான சுவாஸூழி சி
கோசமென் திருந்திடாயே (அஉ)

(நிஷ்டைகூடல்.)

தஞ்சமாய் குரவன்சொன்ன தத்துவ வழித்
டபாமல், பஞ்சகோ சமுங்கடந்து பானையுர்தள்
ளமள்ளில்,கொஞ்சமாமிருப்பும்விட்டுக்கூடஸ்தன்
பி-மமென்று, நெஞ்சமு நழுவிபொன்றாய் ரினற
புணக்கைச்சுட்டான. (அரு)

(உவ்ரீதுடவம்.)

உவ்ரீதுடவம் : வெள்ளைத் தழுந்திடியபகண்
டமாய், தனுகரணங்களாதி சகலமுமிற்று கித்
தாய், மனதுபுரணமாய்த்தேக மானசம் குருவுங்
கணை, நனவியும் எழுத்தியாகி நன்மகன் சுபாவ
ம'னன். (அசு)

(நிஷ்டைதெளிந் துணைத்தல்.)

உனிமக நெயிம்போதுவ்வா முனபினமனது
மெல்ல, வெளியில்வந்திடவுணர்ந்தான் விமலதே
யிகணைக்கண்டான், துளிவிழிசொரியப்பாதந்தொ
ழுதுவீழ்ந்தெழுந்துகூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவா
மிக்கடக் கும்பிட்டு நின்றசொல்லான். (அரு)

(குருஸ்துதி.)

ஐயனேயெனதுள்ளோரின் தனத்தசன்மங்க
ளாண்ட, மெய்யனையுபதேசிக்க வெளிவந்ததரு
வேபோற்றி, உய்யவேமுத்தநல்கு முதவிக் கோபந
தவிநாயேன், செய்யுமர் றென்றுங் கடினணன் நி
ருவடி போற்றிபோற்றி. (௧௧)

(தடைதீர்ந்திருவெனல்.)

சிட்டன்வ்வாதுக றத் தேசிகர்மத்தெந்தீ
க்கிச், சிட்டவா வெனலிருத்திக் கிருபைபாடா
ளிச் செய்வார், திட்டமார் தடைகண் மூன்று
தொடராமற் சொருபஞான, சிட்டரு மிருக்கி
தே நீசெயுமுதவியாமே. (௧௨)

(தடையுண்டோவென உண்டெனல்.)

நீராணென் றிரண்டிலாம னிறைந்தபு ரண
மாயெங்கும், நானாகத்தெளிந்தஞான நழுவுமோ
குருவேயென்றான், தானாகம்பிரமருபஞ் சற்குரு
துலாற் றேன்றும், ஆனாலுந்தடைகளுண்டே ய
புவ முறைத்திடாதே. (௧௩)

(சுடைகளும் நீக்குமுபாயமும் கூறல்.)

சுடையெவை யெனிலஞ்ஞான சந்தேகவிட, தங்கள், படர்செயுமிந்தமூன்றும் பலசன்மப்பழக் கத்தாலே, உடனுடன்வரும்வந்தக்கா லுயர்ஞான சுகெடுமிவற்றைத், துடமுடன் கெடுப்பாய்க்கேட்ட ல் சிந்தித்தறெளிதலாலே.

(அக,

(இதுவுமத.)

அக்கினி கட்டிப்பட்டா லத்பமுஞ் சுடமாட் டது, மச்சினஞானத்தாலே வந்தபந்தமும் வே வாத, சிம்செனப்பழகிக்கேட்டல் சிந்தித்தறெளி கலாலே, விக்மினமடஞ்சந்தேகம் விபரீதம் போ க்ஞவாயே.

(கஉ)

(அத்தடைகளினியல்பு.)

பிரமபாவணையமூடிப் பேதங்காட்டுவ தஞ் ஞானம், குரவன்வாக்கியநம்பாமற் குழம்புவ தா ஞ்சந்தேகம், திரமறுசக மெய்யென்றுந் தேகரா னென்றுமுள்ளே, விரவியமோகந்தானே விபரீத மென்பர்மேலோர்.

(கக)

(உவ்வுபாயங்களுநியல்பு.)

தந்தவவனுபோகந்தான் சாதித்தல் கேட்ட—
 லென்பார், ஒத்தன பொருளுகத்தா லுசாவல்சு.
 ஈத்தலென்பார், சித்தமேகாந்தமான தரிசனஞ்செ
 ளுத்தலென்பார், கித்தமிட்டி டிசெத்தக்கா னிர்வாண
 ம்மெ லவாந்தோ. (கௌ)

(உவ்வுபாயங்களுநியல்பு.)

எத்தனைநாண் ஞாநாவு ஞானமுமிருக்குமு
 பல், அத்தனைநாண் மீவண்டு மட்டாநிலாந்
 லும்மீவண்டா, கித்தமும்மீவனிபோற்பற்றா (கௌ)
 மாச் சிபமாய்ச்சீவன், முத்தமுனவர் வித்தமு
 ச்சிபென்றிடுப்பாரென்றும். (கௌ)

(உவ்வகை.)

ஞானமார்க்கவன்முத்தர் நான்வகையாவர்க
 ளாய், வானிகர்பிரமவிசுவ வரன்வநியான் வரிட்
 டன், ஆனவர்காமமாது மவர்கனிப்பிரமவித்தன்,
 தானமு மன்றமுவர் தாரதம் மியமுந் சொல்
 வேன். (கௌ)

(அபவாதோபதேசாரம்பம்.)

கற்பனையந்தவாறு காட்டினோங் காண்பவெ
ல்லாம், சொற்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவ
னாராணியாவான், செறபுதை மழைக்காலம் போ
ய்த் தெளிந்தவாகாசம்போல, அற்புதமுத்திசேரு
மவாறு வந்தியுங்கேளாய். (கரு)

(அபவாதவியல்பு.)

அவன் கயிமென்றும்போலானன்று தறி
மென்றும்போல், அவன்சொல் லுபதேசத்தாற்
கூறுதலா லொளிபக்கொண்டு, புரமன்றுபொறி
யானன்று புத்தங்கனன்று ஞானஸ், திரமென்னும்
பி. மென்று தெளிவதேயபவாதங்காண. (கக)

(பிரமவித்தினியல்பு.)

தீராய்ப்பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெள
யமுன்னம், வாரமாயிருந்ததங்கள் வருணமாச்சி
மஞ்சொன்ன, பாரகாரியமானாலும் பலர்க்குட
சாரமாக, நேரதாச்செய்வர்தீர்த நினைவிடார் சி
வன்முத்தர். (கௌ)

(சீவன்முததரியல்பு.)

காமமாதிசுள்வந்தாலுங் கணத்திற்போ மன
த்திற்பற்றார், தாமனாயிலைத்தண்ணீர்போற் சுகத்
தொடுங்குகடிவாழ்வார், பாமரனெனக்காண்பிப்பா
ர் பண்டிதத்திறமைகாட்டார், ஊமருமாவா ருள்
எத் துவகையாஞ்சீவன்முத்தர். (கூஉ.)

(இதயுமது.)

பேதகர் மந்தால்வந்த பிராதவநானுவாடி,
ம், ஆதலால்விவகாரங்க ளாவவர்க் காவவாடும்,
மாதவஞ் செயிளுஞ்செய்வார் வாணிபஞ் செயி
ஞ்செய்வார், புதலம்புரப்பானாயம் புசுந்தண்டா
ர் சீவன்முத்தர். (கூஉ.)

(இதயுமது.)

சென்றதுகருதார்நானைச் சேர்வதுநீனையார்
கண்முன், நின்றது புசிப்பார்வெய்யி னிலவாயன்
னவிழுதுவீழ்ந்து, பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலு
ம் புதலமயா வொன்றும்பாடார், நன்றுதி தென்
னார்சாஷி நடுவான சீவன்முத்தர். (கூஉ.)

(மடதையுமவரியல்பு.)

பிள்ளைமூ வரிவிரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி
யாகக், தன்னையுற்றிருப்பார்தேக சஞ்சாரநிமித்
தத்தானாய், உன்னுவோன்வரன்வேற்றோரா லுண
ர்வன்வரியானாதும், அன்னியர் தம்மாற்றன்ன
வரிடாதோன் வரிட்டனாமே. (௩௪)

(இவர்கட்குப்பயன.)

அரிதாசுமிவர்களிவ்வாறனேகராணுமுத்து
சரியாசும்பாடுபட்ட சமாதிக்குப்பலனெதென்ற
ல், பெரிதானவதிர்வட்டசுக்கம்பிரமணித்தனுபவிப்
பன், வரியாளும்வரனும்பிற வரிட்டனஞ்சுகமாய்
பாழ்வார. (௩௫)

(அவர்க்குமஞ்ஞானிகட்கும்பேதம்.)

பிரமஞானிகளுங்கர்மப் பேதையர் போலே
பாழ்ந்தால், ஸ்திரமுன்றுஞ்ஞானம்போய்ச்சென்
டாதவழியெதென்றால், பரவுமாகாச மொன்றிற்
பற்றாதுமற்சுறநாலும், விரவினதோடுங்கடும் வி
தமிருவோருமாவார். (௩௬)

(அவர்மசிநம்.)

அவன்முத்தனாச்சேவிப்போர் சிவனாய் நெ
ய்மாலான, மூவருமசிழநோன்பு முழுவதும் செ
ய்துசன்ம, பாவனமாவாரென்று பழமறைமுழி
குமிப்பால், மேவருஞ்வேள்முத்தர் விசேசமுத்தர்
புறிகொளார். (ராம)

(கருமத்திரயவொழிபு.)

பஞ்சினைபூழித்தீப்போற்பலசன்மவிசேஷம்
சாம, சஞ்சிதமெல்லாஞானந தழல்சுட்டு வெண்
ணீரூக்கும், சஞ்சிதாகாமியந்தான் சிட்டாமன்
புமிப்போதும், சஞ்சினபிராப்தவந்தின் வினை
பயவிசேஷத்திரும். (ராம)

(ஆகாமியம்போம்வழி.)

பொறுமையாற் பிராப்தவந்தைப் புகுந்த
செய்யுங்கர்மம், மறுமையிற ரெடர்கதிடாமல்
மாண்புபோம் வழியேதென்றால், சிறியவ ரிகற்
துஞானி செய்தபாவத்தைக் கொள்வார், அறிவு
ளோரறிந்தபூஜித் தறமெலாய்க்கைக்கொள்வார்

(சரீரத்திரயவொழிபு.)

உரியமெய்ஞ்ஞானத்தீயா லவித்தையா மு—
லுஞ்ஞம், பெரியஸ்னானமுங்காலத்தாற் பினமா—
சிபுமா—ம், உரியசூக்ஷ்மசரீர முலையிரும் ப—
ன—தீர்டோல, ஆரியமாப்விபுவாப்தின்றி செருநு
—கிவிதத்துபோமே. (௮௮)

(விதேகமுத்தியியல்பு.)

சுமேருமுபாதிபோனும் ககனமொனருநு
போலே, உலெனுமுபாதிபோன வுத்தரஞ்சீப
சமுத்தர், அடிமுடிநகிவுமின்றி யகம்புறமின்றி கி
ன்ற, படிநிகழ விதேகமுத்தி பதமடைந் கிருப்ப
—னயும். (௮௯)

(இதுவுமது.)

சொல்லிய மகனேயெங்குஞ் சூழுவெளியிரு
க சுமண்ணைக், கல்லியபின்புதோன்றுங் கிணற்றி
லாகாசம்போலே, ஒல்லையிற்பிரமதூலா லுறறது
போலேதோன்றும், எல்லையினுமெப்போது மேக
மென்றிருநதுவாழ்வாய். (௯௦)

(பொம்மெய்தெரித்தல்.

எண்ணீர் கிளிஞ்சில்வெள்ளி கதார்ப்பாசர்ச
னாடும், வான்மலர்கயிற்றிற்பாம்புமலடிசேட்பு
லன்கோடு, பீனமாந்தறிபுமானிற் பிரபஞ்சமென்
லாம்பொய்யே, ஞானமெய் மகனையுன்னை நம்
பாணை மறந்திடாதே. (ரய)

முதலாவது,

தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றியது.

உ

சுணபதிதுணை.

இரண்டாவது,

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்.

(அதலிப்புதல்.)

நரர்குழிபறித்துமெள்ள நாட்டிய நெட்டிக
ம்பம், உரமுறக்குத்திகுத்தி யுறைப்பிக்கு முபாய
ம்போலே, பரமசிற் சொரூபந்தன்னிற் பற்றியம
னோவிருத்தி, ஸ்திரநிலைபெறச்சந்தேகந் தெளித
லைமொழிகின்றேனே, (க)

(பின் அம்மானுக்கன்வழிபாடு.)

நற்கருத்துடையனாகி ஞானவானாகினின்றேன்
மர்க்கடநியாயம்போலே மகாபுத விசாரர்தொட
நி, நிக்ஞணவிதேகமுத்தி நிலைபரியந்தஞ்சொன்
ன, சற்கருவினைவிடாமற்சந்ததமனுசரித்தான். (உ)

(ஒரு அனுபவம்க் குவல்.)

சந்ததம் புருஷன்றன்னைச் சாயபபோல் வி
டாமலன்பாம், மந்தனைநோக்கிச்சாக்கி மாத்தி
ராமாய்நின்றயோ, சந்தையிலையமெல்லா சீர்
சுவோதெளிவினுள்ளே, அந்தாய்கலந்ததுண்டோ
வனுபவமுரைசெய்வாயே. (ங)

(தெளிவுற்றெனெனல்.)

எனவுரைத்தருளுமாசா னிருபதம் வணங்கி
யெந்தாய், சன்னவன்காட்டின்மோகத் தமத்தெ
ழுபேதப்பேய்கள், உனதருளுதயவெற்பி லுபதே
சவருக்கன்றேன்றி, மனவிழிதெரியஞான வான்
கதிர்பரந்தாலுண்டோ. (ச)

(அநிலம் அறிவிப்பதுண்டெனல்.)

மந்திர மூர்த்திதன்னான் மாற்றியபேய் பொ
னாலும், எந்திரமெழுதிக்கட்டி யினிவராவகைக்
பவார்போல், முந்தியுன்னுபதேசத்தான் மோகம்
போனாலுமையா, புந்திரின்றுறைக்கவின்னம் புக
ம்விண்ணப்பமுண்டே. (நு)

(இருசங்கைகூறல்.)

ஆகமப்பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்கு
க்கெட்டா, தேகமாம்பிரமமென்று மிதயத்தாலு
ணர்வாயென்றும், சோகமாமனத்திற் கெட்டாச்
சொயஞ்சோதி யென்றுஞ்சொன்னீர், மோசமா
மிரண்டிசங்கை முளைத்தனபறித்திடீரே. (சு)

(முதற்சங்கைக்குஉத்தரம்.)

மற்றைமூப் பிரமாணத்தால் வஸ்துநிர்ணய
ங்கூடாதே, உற்றதோர் விஷயம்பூத முபயமென்ற
தலாலே, குற்றமாங்குணவிசேஷங் கூடாமலிருச்
கையாலே, இற்றது வாக்குக்கெட்டா தென்பதம
றிவாய்நீயே. (எ)

(இதுவுமது.)

வாக்கியந் தனுகெட்டாது வஸ்துவென்ற
 ஸாத்தவேதம், வாக்கியவிருத்தியாலவ் வஸ்து
 வைக்காட்டிற்றன்றோ, வாக்கியங்களிற்ப் ரமான
 ம் வந்ததேதென்றாயாகில், வாக்கியமிரண்டு மெ
 ப்யே மறைகள்பொய் யானீகேளாய். (அ)

(இதுவுமது.)

தன்பதி யல்லாப்பேர்க டமையல்ல னல்ல
 னென்றாள், அன்பனைக்கேட்டநெர மவள்வெட்டு
 மௌனமானாள், என்பது போலநீக்கி யிதன்றி த
 ன்றெனச்சேஷித்த, பின்பரப்பிரமத்தனைப் பே
 சாமற்சாட்டும்வேதம். (ஆ)

(இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்.)

முந்திய சங்கைகீர மொழிந்ததை யறிந்து
 கொள்வாய், பிந்தியசங்கைகீரப் பேசுமுத் தரநீ
 கேளாய், இந்தியங்களுக்கிராச னிதயமா மதினெ
 ண்ணங்கள், புந்தியுமணமுமென்றே புறத்தகத் து
 லாவியாடும். (ஐ)

(இதுவுமது.)

உன்முதல்மே போற்கண்ணுடிக் குள்ளொரு மு
கங்கண்டாற்போல், சின்மயவடிவின்சாயை சித்
தப்போற் புத்திநோன்றும், நின்மனோவிருத்திய
ந்த நிழல்வழியாயுலாவு, தன்மநன்மகனேயித்தை
ந் தானன்றோருநானமென்பார். (யக)

(இதுவுமது.)

உருக்கியதாராரீரான வுருவங்களானுற்போ
ல், விருத்திகள் கடபடாதி விஷயமாய்ப் பரிணமி
த்தும், அருப்பலவிஷயமெல்லா ஆபாசன் தோற்
றுவிக்கும், இருட்டினில் விளக்குக்கண்ணு மில்
லாமற் பொருள்காணுகே. (யஉ)

(இதுவுமது.)

எரிகின்ற விளக்காற்கண்ணு லிருட்பொருள்
காணல்வேண்டும், தெரிகின்றபரிதிகாணச் சென்
றிடற்கண்ணேபோதும், விரிகின்றசகத்தைக்காண
விருத்தியும் பலமும்வேண்டும், புரிகின்றவிருத்தி
பொன்றேபோதுமெய்ப்பொருள்காண்போட்கே

(இதுவுமது.)

வருத்தியும்பலமுங்கூடும் விகாரமேமனமே
ன்பார்கள், கருத்தெழுவிருத்திவேண்டும் கணக்கி
னுன் மனத்திற்கெட்டும், வருத்தியபலமாமட்டி
னத்திற்கெட்டாதுகண்டாய், அருத்தமிப்படிபென்
றையமகன்றுந் தெளிந்திடையே. (யசு)

(மனாலயஞ்செய்யுமாறுவினாதல்.)

வஞ்சகமில்பரமார்த்த குருவேசொன்ன ப
ழிகளறிந் தேனினியோரா வசனங்கேளீர், சஞ்
மற்றகண்டபூரணமாய்ச்சித்தந் தத்காரமாவ
ஞ்சமாதியோகம், உஞ்சலையொத் தலைவதன்
கபாவமாகி யொருகணத்திற பலபலவா யுத்த
மித, நெஞ்சகம்வஸ்துல்லசையா நிவாததிபந்
லையாவதெப்படியோ நீர்சொல்வீரே. (யரு)

(மனத்திள்குணபேதங்குறல்.)

கருதமனோகுணமூன்ற மூன்றிலொன்று ச
தித்தெழுந்தான்மற்றிரண்மங்கரந்துநிற்கும், தரு
மமிகுஞ் சத்துவமேலானபோது சன்மார்க்க மா

தெய்வ சம்பத்துண்டாம், மருவரஜோகுணம்
 லுலகதேக வாதணையாஞ்சாஸ்திரவா தணையுமா
 ரும், அருமகன் தமோகுணமே லானபோதில்
 சம்பத்துண்டாகு மறிநுகுகொள்ளே. (மக
 (மனோலயங்குறல்.)

மனதுசத்துவசொருப மற்றிரண்டும் வாய்
 லுருகுனவவற்றை மாற்றினுற்போம், தனதுசன்
 டார்க்கத்தவ்விடா திருந்தபோது தமோகுணமும்
 றசோகுணமுஞ் சமிக்ஞம்பின்னைக், கனபரிணம
 ன்சலனம் போம்போனக்காற் களங்கமற்றுநின்ற
 வாகாசம்போலும், நினதுளமப்படியாமப் பிரமந்
 தொன்றாய்நிருவிகற்பசாமாதியிலேநிற்குநானே.

(இதுவுமது.)

சுளங்கமற்றகண்ணாடி தன்முன்வேறோர் சு
 ளங்கமற்றகண்ணாடி காட்டும்போது, விளங்கிய
 தன்மயமாகி யபேதமாகி விகற்பமின்றி நிருவிகர
 பமானுற்போல, அளந்தறியப்படாவிடிவாய்ச் சத
 தாய்ச்சித்தா யானந்தமாய்பிரமத்தைக்யமான, உ

சுசு

வைவல்ய நவரீதம்.

எந்தெளிந்த படியிருந்தாலுலகமங்கே யுலைவெங்
கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாயே. (யசு)

(மனோலயஞ்செய்தோர் பிராரத்துவம்
எங்ஙனம் போமெனல்.)

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன்முத்த நிருக்ஷ
மட்டும் பிராரத்வ மெதினா ண்பார், போகமான
புபுசித்துத் தொலைப்பதன்றோ புசிப்பதென்றால்
மனந்தானும் போனதன்றே, சோகமா மனமிற்
தாறபோகமில்லை தோன்றுமெனின் முத்தொன்
று சொலக்கூடாதே, மோகமா மிதுதெனியக்
ருவேனன்றோ மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ
முத்திதானோ. (யசு)

(அச்சங்கைக்கு உத்தரம்.)

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூபமென்றும்
வசுத்துணாப்பா நிருவகையா வருமிவற்றில், வின
வாதசீவன்முத்த ரிடத்திலொன்றும் விதேகமுத்த
ரிடத்திலொன்று மேவுங்கண்டாய், தனதானசத்
துவமாய் மனஞ்சேஷித்துத் தமசுரஜாகனை சிந்த

ல்சொரூபநாசம், அனகாசந் துவர்தானு மிலிங்க
நீதக மடங்கும்போதடங்குதலே யரூபநாசம்.

(இதவுமது.)

சுத்தமாஞ்சத்துவரீம யுண்மையாகுந் துக
ளிருள்போ னுன்மனமென் சொல்லும் டோம்
போம், வர்த்தமானத்தில்வந்த வுணவையுண்பார்
வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார்வாடார், கர்
த்தரா மகந்தையைவிட் டவர்த்தராகிக் கரணவிந்
த்திகளவஸ்தை காண்பாராகி, முக்தராயிருக்கலு
மாம் புசிப்புங்குடி முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை
மீமாசிப்பாயே. (௨௧)

(விவகாரத்தில் அவர்க்ருமனம் அலையாதோ

வெனலும் அதற்கு உத்தரமும்.)

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதியென்றால்
விசற்பமன்றோ மனமலைது விடாதோ விட்டா
ல், அவதான நமூவுமன்றோ வென்றயாகி லதந்
கொருதிர்வு டாந்தங்கே ளாசைகொண்டு, நவமா
கப்பரபுருஷன் தன்னைக்கடி நயந்தரகமஓபவிந்

சுநாரிரொஞ்சம், தவமாக மனைதொழில்சன் செ
ய்யும்போதுந்தமுனியனுபவித்தசுகந்தனைவிடாதே

(உவருக்குக் கர்த்துருத்வ முண்டோ
வெனலும் அத்தற்கு உத்தரமும்.)

தேகத்தனலனாகி யகர்த்தனாகிச்சுவனன்றி..
பொமமாய்க் தெளித்தமுத்தன், போகத்தையுண்
னென்றும் கருத்தாவாமே பூரணமா மகர்த்தவம்
கூப் போகமுண்டோ, சோகத்தை யறுங்குருத்த
யென்றனந்தக் தகளுத்தல் வேண்டுமென்ற
சொன்னாயாகில், மகர்த்தன்மாபோகி மாதியாக்
வகைமுன்று யவரிருக்கு மகிமைகளாய். (உந

(மாகர்த்தனியல்பு.)

செய்கையுஞ் செய்கிக்கையு மற்றிருக்குந். உ
த்தச் சிலைமலைமுன்னிரும்புகள்சேஷடிக்குமாபே
ல், செய்கையுஞ்செய் விக்കையுமற் றிருக்குமென்
முன் ஜடமானவுலகமெலாஞ் சேஷடைசெய்யும்,
மெய்கலந்த விந்திரியவிவகாரரூப விவகாரவிருத்

திக்குள் விருத்திதானாய், மெய்கலந்த சமாதிக் கு
ஞ் சாக்ஷியேநான் வெயில்போலென் றுலாத்தவ
னே விபுமாகர்த்தன். (உச)

(மாபோகிமாதியாகிகளினியல்பு.)

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த
மபத்தியம்பத் தியமெனலு ணாய்ந்திடாமல், பொ
றுமையுடன்கிட்டிணதைக் காட்டுத்தீப்போற் போ
கங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகும், சிறிதுபெரி
துகடனதா னியங்கணன்மை தீமைகள்சே ரினும்
படிசச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவ
னேமா தியாகியாவான் விரதமில்மூன் றுடையவ
ரே வீடுளோரே. (உரு)

(வேறு.)

அவர் கருமமுடையராகவும் இல்லென்கை
கூடுமோவெனல்.)

மெய்யுங்கொண்டு பிராரத்வத்தரு னீதிவழி
கன்றிடவும், உய்யுங்கர்மிக னுக்கனுகுணமா வுறு
தொழில் செய்திடவும், செய்யுஞ்செய்கை முடிந்

இய

கைவல்ய நவரீதம்.

தவனென்றுணா செப்புவுதெப்படியோ, நையுந
துன்ப மகற்றியகுருவே நலமாவருள்வீனோ. (உகூ)

(அதற்கு உத்தரம்.)

ஆடவர்செய்தொழின் மூவகையாகு மவித்
தைவசத்துறுநாள், ஈடணைமமதை யகந்தையுளா
ர்க்கே மிகபரவிவகாரம், வீடனுருவமெனு மிச்சை
யுளர்க்கே வித்தைபடிப்ப தெலாம், பாடன்மிகுந
தொழி லாற்பலனுண்டோபரிபூரணமானால். (உஎ)

(பின்னும் அதைக்குறித்து ஆசங்கித்தல்.)

குரவர்க்காமணி யேகேளீர்நீர் கூறின வழி
யொக்கும், பரமுடனிகமு மிழநதவரன்றோ பழ
குவர் மெய்ஞ்ஞானம், விரவுமுயற்சியின் மீண்ட
வரதையினி வேண்டுவேரோவேண்டார், சிரவண
மனனு திகள்வேண்டாவோ சித்தமுறைத்திடவே.

(அதற்கு உத்தரம்.)

இனாமகனோகேள் தத்துவமறியார் கேட்ட
ல் செயக்கூடின், தளர்வறுசிந்தித் தலின்முயல்
வாங்கிலர் சந்தேகங்களுவார், தெனிதலி னிழ்பார்

விபரீதப்பேய் தீராவாதனையோர், வெளியுருவாய
நிவாய்நிறைவாயினர்வேண்டிவதொன்முண்டோ.

(அகங்காரித்துவம் உண்டோவெனல்.)

ஐயாகேளீர் தத்துவஞானியு மஞ்ஞானிகள்
பொலே, செய்யாநின்றேன் கண்டே னுண்டேன்
சென்றெனெனலாமோ, பொய்யாம்விபரீ தங்களை
வற்குப் பேயினவென்றீரோ, மெய்யாம்பிரம வி
சாரமிதன்றே வெளியாவுராயீரோ. (௩.௮)

(அதற்குஉத்தரம்.)

ஆய்ந்தகனாவிற் கண்டபழங்கதை யோதவ
ன்வாதனையால், ஆய்ந்தறிவுற்றவ னப்படிசெப்பு
வ னாபாசனுமாகான், மாய்ந்துதனுடல்போ மள
வும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவான், வீய்ந்
தசிதாபா சன்போமளவும் விவகாரந்தொடரும்.
(நிஷ்டைக்குவிவகாரம்விரோதமன்றோவெனல்.)

ஆனாலுயர் குருவேகாண்ப தசத்திய மென்
ருதும், நானாவிகா ரந்துய்ரலுவோ ஞானசுகந்
தருமோ. போனாலன்றோ நன்றுநிஷ்டை பொரு

௫௨

கைவல்ய நவநீதம்.

ந்நிடல் வேண்டாவோ, தானாநிஷ்டை புரிந்தாற்
செய்கை தவிர்ந்தவனெப்படியோ. (௩௨)

(அதற்கு உத்தரம்.)

தெரிதருமகனே யாரம்பத்தொடு தீரும்விவ
காரம், உரியதியானமும் விவகாரங்களு முள்ளத்
தொழிலன்றோ, துரியபரம்பொரு ளானவன்வே
றொரு தொழில்செய்வதுமுண்டோ, அரியசமாதி
கள் பழகுவனேலவ னாருடனுமன்றே. (௩௩)

(அவர் தியானாதிகள் செய்வானென
னலும் அதற்கு உத்தரமும்.)

உத்தமகுருவே யாருடனுமா யொருதொட
லற்றவனும், சித்தமடங்கு தியானாதிகள்சில செய்
குவதேனென்றாய், இத்தமருவும் பிராரத்வப்பி
றி வெப்படியப்படியே, முத்தரும்வெகுவித மாகு
வொன்பது முன்னேசொன்னேனே. (௩௪)

(இதுவுமதற்கு உத்தரம்.)

நல்லவனேகே ஞலகுபகார ஞானிகள் விவ
காரம், அல்லதவேறொருபெறுபெறும்மீலையதனாற்

கைவல்ய நவநீதம்.

௫௩

பிணியுமிலை, வல்லகிருஷ்டி முதற்பலதொழிலால்
வருபுண்ணியபாவம், எல்லவருக்கு மனுக்கிரகஞ்
செயு மீசனடைந்திலனே. (௩௫)

(ஈசனுக்கும்அவருக்கும் ஒப்புமை எப்
படியெனலும் அதற்குஉத்தரமும்.)

ஈசனுமாயரு வாயுருவாகி யெழுந்தருளுங்
தருவே, ஈசனுஞானியுமொப்பென்றீரோ யொப்படி
யொப்பென்றால், ஈசனுஞானியு மமதையகந்தை
புகந்ததின லொப்பாம், ஈசனுமாம்பல சீவருமாமு
ல கெல்லாமிவனுமே. (௩௬)

(எப்படி அவர்எல்லாவுயிர்களுமாவனெனல்.)

எல்லாச்சீவரு மிவனுமென்றீ ரிவன்றான் மு
த்தியடைந், தெல்லாச்சீவரு முத்திபெராமலி ருப்
பானேனையா, எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறானு லி
வனெல்லா யவனே, எல்லாப்பொருளு முகாத்த
ருன்குருவே யிதைநீர்மொழியீரே. (௩௭)

(அவ்வினாவிற்கு உத்தரம்.)

அகமெனுமாத்மா பூரணமேக மனேகவிதஞ்
சீவர், அகமெனுமந்தக் கரணோபரதிக ளளவிலையா
தலினால், சகமுமுதுங்குளிர் சந்திரனேநஞ் சலச
ந்திரர்பலராம், சகமதிலேரி குளஞ்சிறு குழிசால்
சட்டிகுடம்பலவால். (ந.அ)

(இதுவுமது.)

சட்டிகுடங்களி லொன்றுநசித்திடி னதினு
ட்சலசந்தரன், ஒட்டுமுதற்சந்திபனெடுகூடு மொ
ழிந்தவை கூடாடே, கட்டுமுபாதி நசித்திடுசீவன்
காரணவாத்மாவிற், கிட்டிஸமயிக்க முபாதிடுகடா
தவர் கேவலமாகாரோ. (ந.க)

(அம்முவர்சிறப்புஇவருக்குஇலையேயெனல்.)

இவனயன்மால்சிவ னாகியமூவரொ டெப்ப
டியொப்பாவன், சிவன்முதன்மூவரு மகிலசிருஷ்
டிஸ்திதி நாசங்கள்செய்வார், அவர்பிறர்மதிகளு
முக்காலக்களு மறிவார்விபுவாவார், தவமிகுருரு
வே யிவனுக்கலையிடுவார் சந்துய்க்கானேனே. ()

(வேறு. அதற்கு உத்தரம்.)

தடத்துநீர்நிலாத் திரியொளியுபயமுந் தழு
வுமூர்தனைக்காக்கும், குடத்துநீர்விளக்கினிலொளி
யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும், அடுத்த
மைந்தனேஞானியுமீசனுமறிவினாற்பிறிவில்லை, கெ
டுத்தமாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீ
ழென்றும்பிரிவாமே. (சுக)

(இதுவுமது.)

நரரின்மன்னனைச் சித்தனைப்போலவே நார
ணன்முதலான, சுரர்கண்மாயைவல் லவரணிமா
திகடொக்கமாதவ மிக்கோர், தரணிமானிடர்க்க
வைகளில்லாமையாற் ருழ்வுளரானுதும், பிரம
பாவணையாலிவரவொனும்பேதமொன்றிலைபாராய்

(அணிமாதிகள் நரர்க்கும் உண்டேயெ

னதும் அதற்கு உத்தரம்.)

முத்திரல்கிய சற்குருவேபலமுனிகளுக்கணி
மரதி, சித்திபூமியிற் கண்டிருக்கவுமந்தச் செல்வ
மீசனதென்றீர், புத்தியொத்திட வுரைத்தருளெ

௩௬

கைவல்ய நவநீதம்.

ன்றிடிற் புகழுமீசனைநோக்கிப், பத்திசெய்திடுந்த
வத்தினாலியோகத்தாற் பலிதததென்றறிவாயே.)

(இப்போதைஞானிகளுக்கு அணிமாதி
கள் ஏனில்லையெனல்.)

சிவசொருபமான தேசிகமூர்த்தியே சித்திமு
த்தியிரண்டும், தவமுளாரடை குவொனி லவர்க
ள்போற் சகலருமடையாரோ, அவர்கள்பூருவ சி
த்தியுஞானமும் டைந்ததுங்கண்டோமே, இவர்க
ண்ணானிக ளெனறிடிற்சித்திக ளிவர்க்கிலாவகை
யேதோ. (சச)

(அதற்குஉத்தரம்.)

காமியத்தவம் காமியமொன்றையுங் கருதி
டாத்தவமென்றும், பூமியிற்றவ மிருவகைசித்தியு
ம்போதமூற் தருமைந்தா, ஆமிவற்றிலொன்றியற்
றினாலொன்றையே யடைகுவரிதுதீர்வை, யாழு
ரைத்தவம் விரண்டையுமியற்றினு ரன்றுளபெரி
யோரோ. (சரு)

(அச்சித்திகளால்பயன் இல்லையெனல்.)

அனகமைந்தனே முத்திருானத்தையே ய
டைந்தவரல்லாமல், ஜனகன்மாபலிப கீரதன்முத
லினோர் சித்திகள் படித்தாரோ, இனியசித்தியே
விரும்பினார்சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றாம்,மு
னிவர்சித்திகள் வினோதமாத்திமந்தரு முத்தியை
த்தாராவே. (சசு)

(சிலருானிகள் சித்திகளைவேண்டிவானே
னெனலும் அதற்கு உத்தரமும்.)

யோகஞானமே முத்தியைத்தருமெனி லொ
ழிந்தசித்திகள் வேண்டி, மோகமரபுடல் வருந்தி
னார்சிலர்சில முத்தர்களேனென்றால், போகமாய்
வரும் பிராரதவகர்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தே
கும், ஆகையாலந்தச் சித்திகள்பிராரதவ மாரு
மென்றறிவாயே. (சஎ

(குருவைவியந்துறைத்தல்.)

இலக்கவாயிரஞ் சுருதியாறுகத்தா லென்ம
னமசையாமல். பிலக்கவேண்டிமென் றருள்குரு

௩௮

கைவல்ய நவநீதம்.

வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன், துலக்க
மானகண் ணுடியையடிக்கடி துலக்கினுற்பழுதன்
றே, அலக்கண்மாற்றிய தேவரீரொனக்குரை யமிர்
தங்க டெவிட்டாவே. (சஅ)

(இவ்விரு சுருதிவாக்கியங்களுக்கும்
விரோதமின்மைஎப்படியெனல்.)

கைதவங்களைச் சாஸ்திரஞ்சொல்லுமோ க
ருணையா லெணையாளும், ஐயனேகுருவே யெவரா
கிஷு மனுபவித்தாலன்றிச், செய்தகர்மங்கள்விடா
வென்றவசனமுஞ் சன்மசஞ்சிதம்பேவத், துய்ய
ஞானத்தீச் சுடுமென்றவசமுந் துணிவதெப்படி
நானே. (சக)

(அதற்குவிடை.)

சீவபேதங்க ளளவிலைமைந்தனே செய்கையு
மளவிலை, ஆவவாமவ ரவரதிகரான்க ளறிந்தப
க்குவநோக்கிப், பூவலாந்துபின் பலங்கள் காட்டு
வன போற்பூருவஞ் சித்தாரதம், காவல்வேதங்க
விரண்டையும் வசனக்குங்காண்டமூலகையாலே

(இதுவுமது.)

ஆனபாவிகளடைவனநரகங்க ளவசியமானு
லும், தானமந்திரவிரதவோமங்களாற் றவிருமெ
ன்பதுபொய்யோ, ஈனமரம்பலஜன்மசஞ்சிதவினை
யெத்தனையானாலும், ஞானமாங்கனல்சுடு மென்
றமறைமொழி நம்பினால்வீடுண்டே. (௫௧)

(அறிஞரும் கருமத்தில் அழுந்துவானேனெனல்.)

என்மனந்திருக்கோயிலாத்தினங் குடியிருந்
தருள்சூருமூர்த்தி, சென்மசஞ்சிதவினைகள்வேறு
த்திடுந் தேவரீர்மெய்ஞ்ஞானம், தன்மயந்தரு மகி
றமையைவிபுதராஞ் சமர்த்தருமறியாமல், கன்ம
மாங்குழி யினில்விழுந் தழிஞின்ற காரணமுறா
யீரே. (௫௨)

(அதற்குஉத்தரம்.)

அழிவிலாததற் பதந்தனைமைந்தனே யகமு
கத்தவர்சேர்வர், வழிநடப்பவா பராமுகமாயினு
ன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தீராலும், குழியில்வீழ்வர்
கா ணப்படிவெளிமுகங் கொண்டு காயிகளானோர்,

கூய

கைவல்ய நவநீதம்.

பழிதரும்பிறவிக் கடலமுந்துவர் பரகதயையுடையார்
ரோ. (ரு௩)

(எல்லாம்சன்செயலன்றோவெனல்.)

சிறந்தகண்மையுந் தீமையுமீசனார் செய்விக்
குஞ்செயலன்றோ, பிறந்தசீவர்களென் செய்வா
ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துற
த்தேசிக மூர்த்தியேயென்றிடிற் சுருதிநூற்பொ
ருண்மார்க்கம், மறந்தமூடர்கள் வசனிக்கும்பிரா
ந்திகாண் மைந்தனையதுகளாய். (ரு௪)

(அதற்குஉத்தரம்.)

திகழ்ந்தவீசனார் சிருஷ்டியுஞ்சீவனார் சிருஷ்ட
டியும்வெவ்வேறே, சகந்தனிற்பொது வீசனார்சிரு
ஷ்டிகள் சராசரப்பொருளெல்லாம், ஆகந்தையா
மபிமானங்கள்கோபங்க ளாசைகளிவை யெல்லா
ம், இகழ்ந்தசீவனார் சிருஷ்டிகளாகுங்கா ணீசனா
ர்செயலன்றே. (ரு௫)

(இதுவழிது.)

மூவரம்பரன் சிருஷ்டிகளுயிர்க்கெலா மு
த்திசாதனமாகும், சீவனார்செயுஞ் சிருஷ்டி கடங்

களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாரும், ஸ்தாவராதிக
ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்கணசியாவா
ம், கோபமாதிகண சித்திடிற்பநதமாந் கொடும்பி
றவிகள்போமே. (௫௬)

(இதுவுமது.)

நசர்காரியம் பிரளயத்தொழியவு மெவர்பவ
மொழிந்தார்கள், தேசகாலதே காதிகனிருக்கவுஞ்
சேவகாரிய மோகம், நாசமாகியவி வேகத்தினுயி
ரொடு ஞானமுத்தர்களானார், பாசமோகங்கள் ப
சுக்களின்செயலன்றிப் பசுபதிசெயலன்றே. (௫௭)

(இதுவுமது.)

அச்சுவத்தமென் றொருமாமதிவீரண் டரு
ம்பறவைகள்வாழும், நச்சுமங்கொரு பறவையம்
மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னும், மெச்சுமங்
கொரு பறவைத்தின்னாநென வியங்கியப் பொரு
ளாக, வைச்சுமாமறை சேவணையீசனை வகுத்தவா
றறிவாயே. (௫௮)

(இதுவுமது.)

இந்தச்சேவனாஸ் வருமறுபகையெலா மிவ
ன்செயலென்னாமல், அந்தத்தேவனாஸ் வருமென்

றமூடர்க ளதோகதிய்டைவார்கள், இந்தச்சீவனா
ல் வருமறுபகையெலா மிவன்செயலல்லாமல், அ
ந்தத்தேவனா லன்றெனும்விவேகிக ளவலகீடடை
வாரோ. (ருக)

(கடவுள்பகஷ்பாதஞ் செய்வானேனென
லும் அதற்கு உத்தரமும்.)

நலமெய்யையனே யெல்லவர்குந்தெய்வ நா
யகன்பொதுவானால், சிலனாவாழ்வித்தல் சிலரொ
டுகோபித்தல் செய்வதேனென்றாயேல், குலவுமக்
களைத் தந்தைபோற்சிஷ்டனாக் குளிர்த்துதுஷ்ட
னாக்காய்வன், கலைகணல்வழிவரச் செயுந்தண்ட
முங் கருணையென்றறிவாயே. (கூஉ)

(இதுவும்உத்தரம்.)

மனைவிலங்கறு மைந்தனைகற்பக மரங்கனல்
புனன்முன்றும், தனையடைந்தவரவறு மையுஞ்சீ
தமுந் தாகமுந்தவிர்த்தாரும், அனையவீசனும டை
ந்தவர்க்கருள்செய்வனவுன்றவர்க்கருள்செய்யான்
இனையருற்றங்க ளெலங்குற்றமாகுமென் றெண்
ணிநியதிவாயே. (கூக)

(இதுவுமது.)

ஒன்றுகேண்மகனே புமான்முயற்சியா லு
நறத்துமானிடர்க்கீசன், நன்றுசெய்யவே காட்டி
பறால்வழி நடந்துநல்லவர் பின்னே, சென்றுது
ஷ்டவா தனைவிட்டுவிவேகராய்ச் செனித்தமாயை
யைத்தள்ளி, நின்றுஞானத்தை யடைந்தவர் பவ
ங்கள்போ நிச்சயமிதுதானே. (௬௨)

(ஞானம்வருமாறுசுறல்.)

இந்தஞானந்தான் வருவதெப்படியெனி லி
டைவிடாவிசாரத்தால், வந்தடைந்திடும் விசாரந்
தானேதெனின்மனாதிபாஞ்சரீரத்தில்,இந்தநானெ
வன்சித்தெதுசடமெது விரண்டு மொன்றாக்கி
ம்,பந்தமேதுவீ டேதெனவுசாவுதல் பகர்விசாரம
காதும். (௬௩)

(விசாரத்தாற் பயன்என்னென லும் அதற்கு
உத்தரமும்.)

போனஜன்மங்க டயிலனுஷ்டித்தநற் புண
னியபரிபாகம், ஞானமாக்குமே விசாரமேனென்

றிடி னுமுரைத்திடக்கேளாய், ஆனபுண்ணிய மீசு
ரார்ப்பணஞ்செயின சுசிபோஞ்சசியாகும், மான
தம்பினை விசாரித்துஞானத்தை மருவுமென் றறி
வாயே. (௧௪௪)

(எல்லாம் வல்லகருமத்தால் ஞானம்
உண்டாகாதோ வெனல்.)

பத்தியும்வயிராக் கியமும்பரலோ கமுமணி
மாதி, சித்தியுந்தவரிஷ்டையுமேயோகமுந் தியான
முஞ்சாரூப, முத்தியுந்தரும்வி சித்திரகருமங்கண்
மோகமாத்திரந் தள்ளும், புத்திதந்திட லருமை
யோவிசாரமேன் புண்ணியகுருமூர்தி (௧௪௫)

(அதற்குஉத்தரம்.)

வேடமாதிய பேர்களையறியவே வேண்டினு
ன்மகனேகேள், கடமாமவர்சபாவங்கள்லெங்கள்
குறிகளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித்துந் தலை
மீறின்று முயர்ந்தகம்பத்தேறி, ஆடியும்பல் கரும
ங்கள்செய்வினு மவருண்மைதெரியாதே. (௧௪௬)

(இதுவுமது.)

இன்னவாறந்தப் பிரமத்தையறிவிக்கு மிலக் கணத்தால்வேதம், சொன்னஞானமும் விசாரத் தால்வருமன்றிச் சுருதிநூல்படித்தாலும், அன்ன தானங் கடவங்கண்மந்திரங்க ளாசாரங்கள் யா கங்கள், என்னசெய்யினுந் தன்னைத்தானறிகின்ற கிலவகனால் வாடாதே. (௬௪)

(இவ்வுவமைமடால் கருமந்தாலன்றி அஞ்ஞானம்ஒழியாதேயெனல்.)

அளங்குதரப்பண மழுக்கறக்கைக் கொண்டு தலங்குறற்போமன்றி, விளங்குபுத்தியா லுலகி லார்துலக்கினார் விமலதீதகிகழூர்த்தி, களங்கமா த்ருமஞ்ஞானமும்படி கருமந்தாற்கழுவாமல், உ ளங்குறித்தஞா னத்தினுலெப்படி யொழியுமீ த நன்வீனோ. (௬௫)

(அவர்வேறுஉபமானங்காட்டல்.)

தர்ப்பணத்தினிறக ளிம்புவாஸ்தவமலஞ் சக ஜமாதலின்மைந்தா, கற்பளிங்கினிற் கருகிறஞ்சக

குமாரசுவின், மந்தா, சந்திரிங்குனிப் கருந்தஞ்ச -
குமாச் கருத்ததிண்ணோபம், தர்ப்பணத்திணி லா
க்டுறவேண்டி ஒரு சாதனதொழில்வழிமேல், ச
றபனிக் கொளோபம். மசறப்பெண்டி உண்டிடமன
ம்போதம். (உபர்மயங்குறல்.)

இவ்வுமப்படி சச்சுரானதொழில் - உடைய
பொய்முதலும், சந்திரமயயின் பற்பிதமன்
யே சசுரானதொழில், பற்பொழில் - உடைய
தைக்கரும்பின் பகைசெயாதுறவாதும, சசு
ரானமே கருமயநுரானதொழில். கருமய நெரு
ப்பாமே. (எய்)

(மெய்யுணர்ச்சிக்குச்சுரும்காரண

மாகாதேயெனல்.)

மனைக்குளவைத்த பண்டங்களைமறத்தயை
வருஷாறுமுதாலும், நினைதுணர்வதின் மூல
மப்படியிந்தநிர்மலவாத்மாவும், அனர்த்தமானத
ன் மறதியைக்கெடுத்தத்தன் னறிவினாற் காணாம
ல், கனத்தகர்மங்க ணுறுசெய்யினுங் காண
பொருளாதே. (எக)

சுவாமிபுர வந்தீதும்.

செழுந்தமிழ்மொழி உட்பாடு இன்னான்.

[illegible][illegible]

(இ.த.ப.ம.உ.)

பொருத்தம் உண்டாகையுடையதும் புறநூல்
மயல்பெயரண், ஆசம உகாந்ருபாவத்தினால்
நுமோ வந்தனைதெரியாதோ, காசமேகறுத்திடு
நுப்பெசக்சநதிவேம்பேநீ, வேகவாயுவேயா
யெனவொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாமை.

(இதுவுமது.)

கள்ளமுனூர் விரும்பினான்மகங்கள்செய் சா
மத்தின்மனதானால், கொள்ளும்பெண்டொடுகலல்
செய்யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்
டே, தள்ளும்வேதத்தின்சம்மதஞ்சகலமுந்தவீர்வ
தேசருத்தாகும், விள்ளுமீவ்விதி பென்னென்றபு
ருவ நியமமாம்விதயன்றே. (௭௫)

(இதுவுமது.)

மதுவினைச்சிக ளுண்ணென்றசருகின் ம
ணந்து பாரொன்பாராய், மிதுனவிச்சையும் புந்
தேரற்பத்தியால் விரும்பென்றவிதபாராய், இ
தையும்விட்டொழி யதிநயிட்டிகவன்னிக்கிழ்ச்சி
யற்றதும்பாராய், அதையறிந்துகர் மங்கலாஸச
களொழிந்தானந்தமடைவாயே. (௭௬)

(அஞ்ஞானம்ஞானத்தோடுகூடிப்படை
த்தல்கூடுமோவெனல்.)

உலகமானவஞ்ஞானமுங்கருமமு முறவென்
றவழிகூடும், பலவுமானவஞ் ஞானமுஞானமும்

பசுகயென்தனாத்தானால், நிலவிலேமறுப்போலவ
ஞானமுநிலனானத்தோடே, சூலவிநின்றிந்தச்
சுருஷ்டி கஞ்செய்யவுங்நிமோ குருமூர்த்தி. (1)

(அதற்கு உத்தரம்.)

சொரூபஞானமும்விருத்திஞானமு மென்று
சொதிஞானமிரண்டாம், சொரூபஞானமேவிருத்
தியின்ஞானமாய்த் தோன்றும்வேறிலை உமந்தா,
சொரூபஞானமும் ஞானசுத்தருவன்றுசமுத்தியி
ராண்டாயே, சொரூபஞானமுதின் மருவுமஞ்ஞா
னதச்சுச்சுமும்விருத்தியின்ஞானம். (எஃ)

(இதுவும, ௩.)

சுருத்தி மாயையைச் சுமுத்தியிற்சுடாதது
சொரூபஞானமாயேன, விருத்திஞானமாய்ச் சுட்
டதெப்படியெனில் வெய்யிலாறுலகெங்கும், பரிந்
தசூரியன்சூரியகாந்தத்திற் பற்றியக்கினியாகி, எ
ரித்தவாறுபேற்ச் சமாதியில்விருத்தியா லெரிக்கு
மென்றறிவாயே. (எஃ)

சைவப்ப நவீனம்.

ஆனாலும் அந்தக்கரணகாரியம் மாசம்
(அ. சூ. மெனப்ப--அதே--வெள்ளம்.)

[illegible]

‘புரணவலகுதேதி மருகு கருமமெ
சுட்டபுகழெய்தி’)

விருத்த ஞானமர் தன்னை விடுத்திருப்பது
பெரியுமைதான், ஒரு பிறகு உயர்த்தியவர்களைப்
பெரிந்துகொண்டு உயர்த்தினால், அந்தக் குழுவைப்
உயர்த்திக் கொள்ளும் முறை மிகவும் உயர்த்தி,
அன்போடும் இருக்கத் தக்க மனம் வந்து தனிப்பட்ட

(எருமத்தின்வேறாமியும் தியானம்சுப்பித
பூம் ஞானம்சாஸ்வரூபம், ஆமெனல்.)

வருத்தகர்மங்கள் செய்பவர்தவிரவுமற்ற
 ன்ருகவுங்கடும், மிகுத்தஞானமப்படியன்றுதிடர்

னமும் விவேகஞானமும் உடையதே, செந்நீரிலொன்
 ளறையொன் றுவிவன்பரவிச் செந்நீர்ப்பானங்கற் பித
 ியாகம், முநஸ்சமாச்சண்—ஞானமே வானுதவ
 ிமாமாடம்பரிகாதி. (௮௨)

(ஞானம் பரிபூரணமாகிய இஃ ஞானநீராகத்
 தென்படும்படியானது உதவியுடையது.)

ஈ—ஈதான் ஞானநீராகிய இஃ ஞானநீர் கரு
 ணை உடையது எனம், ஈதான் பரிபூரணம் உடையது
 உதவியுடையது எனம்—ஈதான் ஞானநீர், ஈதான்—ஈதான்
 மெய் ஞானவாய் உதவியுடையது எனம்—ஈதான் ஞான
 நீர் உதவியுடையது எனம்—ஈதான் ஞானநீர் கரு
 ணை உடையது எனம். (௮௩)

ஈதான் ஞானநீர் கருணை உடையது எனம்—ஈதான்
 ஈதான் ஞானநீர் கருணை உடையது எனம்—ஈதான்

செந்நீர் முதலாகத் தருவது, ஞானமுஞ் சத்
 தியமன்றென்றால், சருவமுந் தருவது சத்தியமன்றெ
 னறு சங்கியாதேநீரே, உருவங்கேட்டவன் றி
 யானிக்கும்பொழுதிலவ் உருவம்வாஸ்தவமன்றே,

உருவமாகும் பொழுதுகண்ணாற்சண் — வருவம்
வாஸ்தவமாகே. (அசு.)

(திடமானங்களில் சொருபத்தியானமே
முத்திக்குஞதுவெனல்.)

சு—மதாநியதியானமெய்யாகிய சுவமுத்தி
நயநல்ல, திடமானதெப் படியெனிலவரவர் ந
யானமேற்பிறப்பாகும், உடனமையெய்யான
க்கற்றியானித்த யுட்களாகிய மையா, நொ—
ர்பவங்கெச் சொருபத்தியானமே செ—
மாகுவர்மெய்யே. (அரு.)

(அத்தியானத்திற் பின்விலைவனகறல்.)

பிரமரூபத்தைத் தியானித்தபோதும் பிரம
மாகுவொன்றால், நமசரீரமாண்டு, வுன்னிசாரமே
ன் ஞானமேனென்னுதே, பமபாவனை பபோகந
மாம்பின்பந்தப் பபோகநமேயபபோகநம், ஸ்தர்
விசாரமா ஞானமாமுத்தியான் தானவயீதறிவா
யே. (அசு.)

(ஞானமும் அஞ்ஞானத்தை நீக்கிப் பின்
தானும் நீங்குமெனல்.)

வீடதாம்பரி பூரணஞ்சாருடதில் விருத்தி
ஞானமுங்கூடிச், சேடமாடுஞ் சைண்டமாமனுட
வ சித்தியெப்படியென்றால், சாடி நீர்மனைப்பி
றித்ததேற்றும்பொடி தாடிமண்டே ஸ்ரீமாயம், ஊ
டிஞானமு ம, நிவிலாமைமயம் வெய்யொக்கவே
கெடுத்தானே, (அ)

(முத்தராணுபவம், ஸ்.)

இந்தநிச்சயமுத்தராணுபவம் மீட்பதெய்தி
யென்றால், சிந்தையற்றது மண்டலயராசனுஞ் ச
சுஷம்மீபாற் சுசமாவா, பாதருந்தவன் மறந்து
போழுண்டெனது பவந்திசைவாய்வார், அந்
ததத்தையுண் டுமிழத்தேர் பவனு மவர்க
ளாகையாரோ. (அஅ)

(அவர்ப்பத்தமுத்தியுண்டெ டை பவமைக்கு
நியாயம் பட்ட.)

மலடிமைநதனுந் தமதுபவம் முய்க்கும் வான்
மலர்முடிசூடி, இலகுகநதாபப வகரிசைத்திகை

எனவாய் நவீனம்.

கட்சி சமீபத்தில், சலசமாய்முடைய கொம்பியு
தருத் தொ சனைத் தருவருமாண்டார், அருசமய
யினுள்ள உடனியசாத்தி சசயாதி தருன் மய சசான

(மருவியும் உயர்ந்ததும் தனம் பெறும்)

ਸਰਕਾਰੀ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ, ੨ ਮਾਰਚ ੧੯੬੭

[illegible]

(தேவப் பூதஸ் பஞ்சஸ்ஸாம் டெபாடெஸ்)

கைமுத்தம் செருகுனம்.

பங்கயாசனன் முடிப்பலதேவம பாநு, பெரியோரும், கங்கயாதிபர் திரித்யு தெசு முங் காலமுமறைநாலும், அங்கமாதுமர் துமர் ஒருதவங்களு மசத்தியமெனச்சொன்னால், வகையக நேயதனற்குற்ற மில்லையோமொழியே.

(அனந்தேனல்.)

சொற்பனந்தலிற் கண்டனதப் பொய்யென்
பு சொல்வதய்கழாநாடி, உற்பரணயயிற் றோ
னறியதகற்பகை யசந்நென ல்லிச தயாதெம, சொற்.
னந்தலிற் கண்டனதய்கழாநாடி, உற்பரணயயிற் றோ
னறியதகற்பகை யசந்நென ல்லிச தயாதெம, சொற்.
னந்தலிற் கண்டனதய்கழாநாடி, உற்பரணயயிற் றோ
னறியதகற்பகை யசந்நென ல்லிச தயாதெம, சொற்.

(கஉ)

தெய்வம் உடையவன் உடையவன்.

தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்
தெய்வம் உடையவன் உடையவன் உடையவன்

(கங)

(மாயையென்பதே ஆகையாரொப்படி வந்த
ஆவனவாநீனன், மாயையென்பது பிரமத்தின்வெ
றெனின் வஸ்துவமிரண்டாமே, மாயையென்பது

ம் பிரமமூமொன்றெனின் வஸ்துவம்பொய்யாமே
மாயையென்றமே கங்களுக்கோருடைய மாநாடு
சுருமூர்த்தி. (கச)

(முதன் மூன்றுவினாக்களுக்கும் உத்தரம்கூறல்.)
அதனையின்னொன்றுபாத்தீட்டப் பாராம
யா லவாச்சியவடிவாடம், இதுசனத்தின் வுடல்
நுணுதலெமப் பெருமவருடையார், கரு
மலாசொய் வந்ததிப்படியென்று கண்டேபரிசை
மந்தா, விசனமாறுமேன் யத்தென்றார் பத்
தி விசாரமற்றதனில். (கரு)

(நாலாம் வினாவுக்கு உத்தரம்.)

கருவமரூமாடாவிவத்தனதகள் யினையாடுமு
ன்றெரியாதே, கருவமம்பலந்தப்படுகையா
தத்தின்வெளியாடம், பிரமசத்திகளானதமா ம
ஸதச்சுண்டுபிடித்தீட்டல்கூடாதே, பாவுபுதங்கள்
ண்டனுமிதித்தலாடபலருக்கும்வெளியாமே. (கச)
(வினா மத.)

காரியங்களுஞ் சத்தியாசாரமுங் காணாமற்
தமாயம், பாரினின்றமாயாவியுஞ்சேனையும் பார்ப

பவர்கண்காணும், விரியந்திகழ் வித்தையாயினச்
த்திவெளிப்படாததுபோலே, பேரியற்பிரமத்துக்
ஞமுலகுக்கும் பிறிந்துசத்திகளுண்டே. (க௭)

(ஐந்தாம்விருவிற்துத்தாம்.)

சத்திச்சத்தனைத்து விரவேறன்றுகாண் சத்த
நுமாயாவிவித்தைகாட்டியவிற்தோசாலம்பொய்வி
த்துவான் மெட்டிபாலப், புத்திமைக்கனே சத்திமா
னுகிய புண்ணவாழ்மாவின், வஸ்துநிர்ணயஞ்சொ
ன்னதுநிஷ்டாந்தத்தின் வழிகண்டுநெளிவாய் ()

(சுச்சத்துண்டெனற்கு ஏதுகூறல்.)

இல்லையாகிய சத்தியையுண்டென்ப தெப்ப
புபெனக்கேட்கில், புல்லையாதியாமசேதனப்பொ
ருளெலாம் புத்திச்சகாய்ப்பனபாராய், நல்லையாம
கணையதிறச்சத்திரடந்திடாதிருந்தக்கால், தொ
ல்லையாய்வுருஞ் சமாசரவுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்
களவேருமே. (க௭)

(இதுவுமது.)

கருப்பைமுட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங்
கலந்தசித்திரம்பாராய், அருப்பமாஞ்சத்தி நியம

என

நகவல்ய நவநீதம்.

நில்லாவிடிலரசிலாநகர்போலாம் நெருப்புநீர்
ங்கசப்புமேமதுரமா நீசலமையோலும், பொரு
ப்புமேகமாங்கடலெலாமண் ணாம் அவனிபய
பிபாமே, (சு

(அச்சத்தினையொழித்தலும் உபாபாதினெ - க
லும் திடுதுதலும் எப்படி யெனும்.)

ஆர்த்துவகாணய மநியயம்படாதெனறு ம
வாட்சியவடிவென்றும், சேபி நாமநயபயி
த்கென்றுஞ் சேபிப ந்தத்தி, உபத்தியமாதெந்
ரண் திநி பட்டப்பாசுதத்தி மயாவின் யோ
ருப, உபத்தி மயாவின் மயத்தி, உபத்தி உப
பயமகத் திருநீர்த்தி, (சு

முண்டவாயு, குதத்தி ம.

வாயுஸ்தபனஞ் சலஸ்தம்பனம்மணிமயத்தி ம
ருதராசே, தோஸ்தம்பனஞ் சேப்திடி லதிஸ்தி
கிறந்த சத்திகளெங்கே, கீயச்ச்சத்தா நாதமா
வேறொன்று நனைந்தடாதிருப்பாயல், மாயச்ச
த்திபோ மீதன்றிமத்திர மாதகனித் காணோமே

கைவல்லவாவதீதம்.

(பின்வினாக்களுக்கஞ்சகம்.)

மேயுமணசிலை விளக்கமே வியத்தமாம் க
கரித்திட வேண்டில், நாவிலுன் மண்ணை மரு-
மொடபுச் சிறு நசிபபறுதாவாசில், பாவுநாமநித
சென்மலர் தமணடார்ப்பதேபரமார்த்தம், சிவசிப
பெருவிதாசுலமறந்துந் பினமயமாவாயய. (நாசு,
(பொட்டுறுசுபிபவ்பீதம்பேபமாறு)

புரிந்தும் என சச்சிதானந்தசித்தப் பொய்ச
துயர்முன்றும், தூபத்தாமமுதல்தான்னுபாத்தல
சீதத்தலமப்ப தெய்வமென்றால், நீரித்தேறன்
மாசுதல் மாறலைத்தேராய் உண்டலைநிறுநேராய்ப்,
நரித்தேறன்நிய மனைநாபித்தலசுதப் பாழ்நி
ல்பொய்யுமீம. (நாசு)

(சங்கற்பமந்திருவெனல்.)

ஞானவகாண மறிகுலகாணகாரிய நாமருப
பிபர்கள், ஒனதெப்படி யழிந்ததெப் படியென
பாப்துதல் பலனன்றே, மானமநதனே தீர்க்க
சொற்பனசகம் வநததம் பாராமல், போனதுந்நி
னையாமலுன்போதமாய்ப்புந்நமாயிருப்பாயே.)

அய

சுகவல்ல நவநீதம்.

(இங்ஙனம்பயிற்சிசெய்யெனல்.)

அசத்திலெம்மட்டுண் டம்மட்டும்பராமுச
மாகினுலம்மட்டும், நிசத்திலுள்வீழிப்பார்வையா
மிப்படிநிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்திலுன்மன
நினதுசின்மாத்கிர வடிவமாயின்மைந்தா, சசத்த
தேசுக்கிலிருக்கினுமன தேக்கடல்வடிவாவாடே.

வேறு.

(சுத்துப்போல்ஆனத்தம்வெளிப்பாமை
யென்னெனல்.)

தானன்றிவேறென்று மில்லாதபுணர்ச்
சுநாதகுணமாத், ஐனின்றவுயிர்தோறு மென
ருகுமென்றாலும் தொக்கின்றபடிசுண்டிலென, ம
னென்றேயுன்குச்சித்தானவகையொக்ருகுன
சல வெளிகண்டால், ஆனநதமிதுபோல வெள
பாதுதிபாத வடைவேறுருநாதேன. (நா

(சுத்துமுதலியனவிருத்திபேதத்தால்

பேதப்படுமெனல்.)

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருவ
லொன்ற குமென்றாலுமே, கரணங்களோ ளொன்

தி லோரொன்றுநெரியுங் கணக்கன்றிவாராதுகா
ண், அருமந்தசச்சிதானந்தச் சுபூரவங்கனாத் மா
வின்வடிவாகிலும், பிரபஞ்சமயமாம் விருத்திபே
தத்தினுற் பேதங்களாமைந்தனே. (௩௮)

(அவைபேதப்படுமாறு.)

தாமிசுந்தமசிரசுசத்வமெனுமுக்குணத்தால்
வரும்விருத்திமூன்றும், ஆமவைகண்மூடமுங்கோ
ரமுஞ்சாந்தமு மபிதானமாகுமகனே, ஏழுறவிரு
க்கின்றசச்சிதானந்தங்க ளென்றென்று மொன்றா
திலும், நாமுரைக்கும்விருத்திப்பிறிவினாற் சொரு
பஞானாதிபிறிவாகுமே. (௩௯)

(அவ்விருத்திகளிலே சத்துமுதலியன
வெளிப்படுமாறு.)

சடமானமூடத் தருக்கல்லுமண்களிற் சத்
தொன்றுமே தோன்றுமால், விடமானகாமாதி
கோரத்திலானந்தம் வினையாது மற்றவைகளாம்,
திடமானவொழிவாதி சாந்தத்திலேசச்சி தானந
தமூன்றும்வெளியாம், மடமானமூடங்கள்கோர
ங்கள்விடுசாந்த மனமாகிலானந்தமே. (௪௦)

(சக்துமுதலியவையாவையெகூர்இவையெனல்.)

இகமானகுருநாதனேசச்சிதானந்த மெனுமி
வக்கணமறிகிலேன், அகலாதசக்தாவ தேதுசித்
தாவத தானந்தமேதென்றிடில், மிகுதலமுன்று
ந்கெடாதிருப்பதுசத்து வேறுபாடறிதல்வந்தாம்,
மகிழ்காமறுகர்போது சுகமாகுமஐபு மி உழ்வெ
ன்பதானந்தமே. (நாயக)

(தன்னைச்சச்சிதானந்தமெனவெறித்தஅனுபவ
மெப்படியெனல்)

நீசச்சரீரத்திருக்குஞ்சரீரிதனை நால்வேதமா
வாக்கியம், நீசச்சிதானந்த மென்றிடினு மாசரி
ய ஸீபிரமமாகுமெனினும், மாசற்றசச்சிதானந்த
நானென்னவியன் மன்னுமனுபவமென்றனே, சே
சப்பாங்களை விடித்துத்தகர்க்குமத குஞ்சரக்குரு
நாதனை. (நாயக)

(சத்தென்று அறியுமாறுகூறல்.)

சென்மார்தரஞ்செய்தவினைகளுடறருமெனி
ற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மானுபவநரக
சொர்க்கமெனில்வருகின்ற காலத்துமிவ னுண்ட

லோ, உன்மாதயாதனாவுடல்கடவுளுடனமனுடவு
டன்மாநிமாநியழியும், தன்மாபவுடல்கெடனுமி
வ்னிருப்பதுகொண்டு சத்தென்பதொக்குமகனே.

(சித்தென்றும் ஆனந்தமென்றும்
அறியுமாறு கூறல்.)

இருளாகமுடுஞ்சமுக்கிவிராத்திரியி லி
விசுடரற்றபொழுதும், மருளாமலிருளையும் பொ
ருளையுந்தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே
பெருவாழ்வுமிக்கதா னேதன்னிடத்தினிற் பேரா
தபிரியமதனால், அருகாதபிரியஞ் சுகத்தில்வருமா
தலா லானந்தமாமைந்தனே. (ராயசு)

(ஆத்மாஆனந்தமாவதன்றி அதற்குச்சாதனம்
அன்றெனல்.)

அன்னபானாதிசுக சாதனமதாசையா லார்க்
கும்வெகுபிரியமாகும், இன்னவாறுத்மாவுமானந்
தசாதன மெனக்கருதல்பொருளல்லவே, சொன்
னவாத்மாணவயொருசுகசாதனங்கொண்டு சொல்
லுவா யாகின்மகனே, உன்னதானந்தம்வே நேத
னுபவிப்பதா ருபயவாத்மாவுமுள்ளோ (ராயசு)

அச

கைவல்ய நவநீதம்.

(அதற்குக்காரணங்கூறல்.)

விஷயசுகமதில்வருதல்பிரியமாத்நிரமாகும்
வெகுபிரியமாத்மாவிலாம், விஷயசுகம் வருபிரிய
மாறி வருமாத்மாவில் வெகுபிரிய மாறா துகான்,
விஷயசுகம் விடலும் கொளலுமா மாத்மாலை
விடுவதெவர்கொள்வர்? என்பார், விஷயசுகபோக
ங்கள் விடுமவனை யுடனாக விடப்படா தொரு
நாளுமே.

(ராயசு)

(தன்னைத்தான் கொல்லலால்தானும் விடப்
படலாமென்னுஞ் சங்கைக்குடத்தாம்.)

வேகின்றகோபங்க ளாடுகின்ற நான்கொ
ன்று விடுகிறேனென்றுசிலபேர், சாகின்றபடியி
னாற்றன்னியே நான்கொன்று சாவனெனல் சங்
கையென்றால், தேகந்தனைக்கொல்லு மவனாஸ்வி
டப்பட்ட தேகமவனல்லன்மகனே, ஆகந்தனிற்
கோப மலததனையொருநாளு மாத்மாவெருப்ப
திலியே.

(ராயசு)

(இதிலும் இதபிரியமெனல்.)

தாகப்படும்பொருளிலும் மகன்பிரியமாந் த
னயனிலு முடல்பிரியமாம், ஆகத்திலும்பிரிய மிந்

திரியமாங்கரண மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப் பிராணனிலும் வெகுபிரியமாத்மாவி லிந்தவாத் மாமுக்கியம், ஊகத்தினாற்கௌண மித்தைகர்த் தாமுன்று மொன்றினொன்றதிகமகனே. (கயிஅ)

(கௌணத்மா முதலியவற்றில் இத்த
ருணத்தில் இதுமுக்கியமாமெனல்.)

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்ருமகனான
கௌணவாத்மாமுக்கியம், விடலாதவுடலம் பரிக்
ருநாளுடலான மித்தையாத்மாமுக்கியம், திடமா
னநன்மைகதி வேண்டினாற்கர்த்தனாஞ் சேவவாத்
மாமுக்கியம், சடமாயுமுத்தியினின் ஞானவாத்மா
வான தானேமகாமுக்கியம். (ராயக)

(ஆத்மா ஆனந்தவடிவென்றற்குக்
காரணம் கூறல்.)

புலியுமனுசூலமெனி விஷ்டமாம்பகைசெயி
ற் புதல்வனெனிலும்வெறுப்பாம், உலகிலிருவகை
யுமல் லாதபுல்லாதியிலு தானேமாமாதலால், ம
லினமறுசின்மயன் பலவகையுழிப்படி முகிழ்ச்சியி

அசு

கைவல்ய நவநீதம்.

ல்விருப்பமிகழான், அலகிலானந்தவடி வாசுமுன்
சொருபத்தை யாராய்ந்துபார்மைந்தனே. (ராஉய)

(ஆனந்தம் இத்தனைவகைப்படுமெனல்.)

மானஞ்சிறந்தகுரு நாதனையானந்த வகைக
ளெத்தனையென்னிலோ, ஞானநதிகழ்ந்தபிரமான
ந்தம்வாசனா னந்தம்விஷயானந்தமென், ஞானநத
மூன்றுவித மெட்டுவகையெ ட்பார்சில ரவ்வைந்து
மிதிஸடக்கம், யானநதவகைசொலக் கேண்மந்
தனையெட்டு மிஃதின்னதன்னதெனவே. (கஉக)

(அவைஇவைபெனல்.)

போகத்திலவருசுகம் விஷயசுக நித்திரைப்
போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்தனநதலிற்சுக
ம்வாசனைச்சுக முழுப்பிரிய மாத்மசுகமாம், யோ
கத்திலுளதுமுக கியசுகமுதானை முற்றசுக நிஜசு
கமதாம், ஏகத்தைநோக்கலத் துவிதசுகம்வாக்கிய
மெழுந்தசுகஞானசுகமே. (ராஉஉ)

(வேறு - விஷயானந்தவியல்பு.)

இவ்வாறுநாசெயுஞ் சுகபேதங்களினியல்பா
மவை செகலமகனேகேள், ஒவ்வாநனவினியுழல்

கைவல்ய நவநீதம்.

௮௭

வாணிடர்கெடவுறங் குஞ்சயன மதுறுநேரம், செ
வ்வாமனமகமுகமாமதிலொளிர் சித்தின்சுகநிழல்
சேருங்காண், அவ்வாறிவனுள மகிழ்வாமனுபவம
துதான்விவியசுகானந்தம். (௮௨௩)

(பிரமானந்தவியல்பு.)

ஈனந்தருசுக விவந்திரிபுடி யிடராமெனம
னமஸசயாமல், சேனந்தனது குலாயந்தனில் வி
ழு செயல்பொனித்திரா செறிசேவன், தானந்தமி
ல்பர னுடனென்றுவனெனரு தனையல்லதுபிறநினை
பாமல், ஆனந்தமயனுமாவன்சுகமிகு மதுதானுய
ர்பிரமானந்தம். (௮௨௪)

(இதுவுமது.)

ஊங்குஞ்சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப்
பொருள்விதி துயில்வோர்கள், தாங்கும்மலரணை
நன்றாகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானசுகம், தீங்குந்
நன்மையு மாண்பென்முறைமையுந் தெரியாதவ
ளிகை பொழுதேபோல், ஆங்குள்வெளிகளு மறி
பாவனுபவ மதனாலதுபிர மர்னந்தம். (௮௨௫)

(ஆனந்தமய கோசானுபவம் விஞ்ஞானமய
கோசத்துக்கு எப்படிவருமெனல்.)

உதவும்புவியினி லொருவன்னனுபவ மொரு
வன்மனதினி லுதியாதே, மதியும்கெடுகுற தாயில்
கொண்டானந்த மயநன்றேசுக முறுகின்றான், இ
துவிஞ்ஞானமய னாஞ்சிந்தையி னினைவாய்வந்திடு
மெனல்கண்டேன், சுதைவிண்ணோர்புகழ் குருவே
நீரிது சொல்லீர்சகலமும் வல்லீரோ. (௮௨௬)

(அதற்குஉத்தரம்.)

நெய்யும்வெண்ணெய்மிருபேர்களுமறி நினை
விற்பிறிவறிவினில்லை, செய்யுந்நனவினிலிருக்கும்
மனதொடு சேருஞ்சின்மயவிஞ்ஞானன், நையுந்து
யர்மன நழுவும்பொழுதுணர் ஞானச்சகமுணுமா
னந்தன், பெய்யுந்துளிகளு நீருங்குளமொடுபாரு
ம் பொலிவன பிரிவன்றே. (௮௨௭)

(வாசனானந்தவியல்பு.)

ஒன்றாகியபிர மானந்தன்சுக மொழிவானே
ன்வெளி வருவானேன், என்ருன்முன்செய்த கரு
மம்வெளியினி லிழுக்குஞ்சமுத்திவிட்டெழுந்தோ

னும், நன்றாயினசுக மகலான்வெளியிலு நடவான்
மறதியும் பெறமாட்டான், அன்றாமெனவிருந்துற
குஞ்சிலகன்ம மதுவேவாதனையானந்தம் (கஉஅ)
(நிஜானந்தவியல்பு.)

அந்தக்கணமுடலகமென்றிடர்களி லலைந்தே
சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தைச்செயும்வினை
சுகதுகுகந்தரு மோனந்தருநடு வடிவேகாண், எந்
தப்புருஷனு மொருசிந்தையுமற விருந்தேனென
லனுபவமீகும், இந்தப்படிதனு தாசினச்சுக மினு
வேரிசமெனு மானந்தம். (ஈஉக)

(முக்கியானந்தம்.)

நிசமானதுமுக கியமோகுடத்துள நீரன்றே
வெளியீரந்தான், வசமாமங்கரமறைந்தானிசமது
படிந்தான்முக்கிய வகையாரும், திசையார்திரிசய
மறியாதேதுயில் செறியாதேயுட றறிபோலே, அ
சையாதேமதி சமமாகியநிலை யதுதான்முக்கிய
வானந்தம். (ஈஉஃ)

(பிரமானந்தச்சிறப்பு.)

மனுஷன்மனுஷகந் தருவன்றேவகந் தருவ
ன்பிதிர்கருமத்தேயன், தனுடன்னசுரன்சுரனிந்தி

கூய

கைவல்ய நவநீதம்.

ரண சாஹும்பிரசா பதியானேன், கனகன்விராட்
டிரணியகர்ப்பன் முறைகருதும்மிப் பதினொரு
பேர்கள், பினவானந்தங்கனூனாயாம்பிரளய வெ
ள்ளக்கடல்பிடி மானந்தம். (ராநக)

(உனதயடைச்சோன்மருமை.)

எவனாகிலும்நீதம் துரியாதீதத்தி லேழாம்பு,
மிமிலிருந்தானில், அவனாரதன்சுகன் சிவன்மா
லவன்முதலி லீவாரணுபவ சுகபோதம். விவகா
தீர்ச்சய மி லீவையறுபவ மெனமுன்சொல்லிய
விவகாரி, உவமானமுமரி மகன்வனவனடி யுதிரு
ம்பொடிகளென் முடிமேலே. (ராநஉ)

(வேறு.)

-(இன்னும்ஐயமுளதேல்வினுவெனல்.)

இந்தவனாறந்தசுகன் சொல்லினேன் வித்தைசு
க மின்மேறசொல்வோம், முந்தைமாயையுஞ் ச
ச்சிதானந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில்,
அந்தமாமத்துவித சுகமாத்மசுக மிரண்டுமங்கே
சொன்னேன், தொந்தமாற்றிய மகனே யின்ன
முனக்கைய முண்டோற் சொல்லுவாயே. ()

(சத்துமுதலிய மூன்றாம் வேறுபொருளின
வாதலின் ஒன்றாதல் எப்படியெனல்.)

சுகன்றணையுமெனையு முலகினையு மீன்றளித்
தருளுங்குருவேகேளீர், புகன்றசச்சிதானந்தப் ப
தங்கடனித்தனியாயே பொருள்வேறானால், உக
ண்டமனமுறைப்பதெங்ஙன் பரியாயபதங்களைப
போ லுறவுங்காணேன், அகண்டமொபொருசுவை
யார் தேனீக்கூட்டியமன வாவறிவிப்பீரோ. ()

(அதற்குஉத்தரம்.)

சுளிரிளகல்வெண்மையென்ற பதங்களினு
ளீர் மூன்றுகூறியிற்றோ, ஒளிநவனஞ்செம்மைபெ
ன்ற பதங்காளலங்கினியுமொரு மூன்றுமோ, வெ
ளிமுதலாஞ்சகமசத்து மூடமிடொனப்பிரித்து வி
லக்கியேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தா
தியெனும் பிரமமேகந்தானே. (௩௩௩)

(இன்னம்விதநாமங்களுண்டெனல்.)

நித்தியம்பூரண மேகம்பரமரீத்தம் பரப்பி
ரம நிதானஞ்சார்த்தம், சத்தியங்கேவலக்துரியஞ்

சமந்திருக்குக்கூடஸ்தன் சாஷிபோதம், சுத்தம்
லக்கியஞ்சனாதுஞ் சீவன்றத்துவம் விண்சோதி
யாத்மா, முத்தம் விபுருக்குமமென்றிவவண்ணம்
விதிசுணங்கண்மொழியும்வேதம். (ராநக)

(விலக்குநாமங்களும்உண்டெனல்.)

அசுலநிரஞ்சன மயிர்தமப்பிரமேயம் கிமல
மசனாதீதம், அசடமனாமயமசங்கமதுலநிருமல ம
கோசரமகண்ட, நிசம்னந்தமவினாசி நிரக்குணநி
ட்கள நிரஞ்சனம்மனாதி, அசரீரமவிகாரமத்துவித
ம்விதிவிலக்காமனேகமுண்டே. (ராநக)

(இவற்றுக்கெல்லாம்பொருள்ஒன்றேயெனல்.)

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கண்ணு
ய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங்கூடிச், சென்ன
பொருளொன்றன்றி பிரண்டில்லை யொருபொரு
ளைச்சொல்லுஞ்சொற்கள், பின்னபத மாமதனாற்
சத்தாதிகுணப்பொருளாம் பிரமமேகம், அன்ன
பொரு ளொருமையநிந் தகண்டபரி பூரணமாயா
வாய்நீயே. (ராநக)

(அக்குணங்களேபிரமமெனல்)

நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்களுடாப்பது தா
ய் மலடியென்னிகொன்னுதே, சற்குணனேவஸ்து
நிலையுடையாமலறியவல்ல சதுரமுண்டோ, நற்கு
ணவேதங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெரப்பிரமஞான
ந்தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குண
ங்களல்ல பிரமமாஞ் சொருபந்தானே. (கூக)

(அனுபவம் உறைக்குமாறுயுத்திகள்

கூறவேண்டுமெனல்)

மோகவிருள்கெடக் கோடியருணனெனவரு
குருவே மொழியக்கேளீர், ஏகபரிபூரணமா மெ
ன்சொருப மென்னுளத்திலிருக்கும் வண்ணம், ஆ
கமங்கள் சொன்னபடி பெண்ணை யகண்டார்த்த
மாவறிந்தேனையா, ஊகமுமொத்திட வுரைத்தாற்
பசு மரத்திலாணிபோலுறைக்குருஞ்சே. (கசு)

(சத்துமுதலியமூன்றும்துன்றையென்று

உணருமாறு கூறல்.)

சத்தேசித்தாகுமய லெனிலசத்தாமசத்தானு
ற்சத்தியங்கே, சித்தேசத்தாகும யலெனின்சடா

மாரு சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை, ஒத்தேதோன
றிய சத் தஞ்சித்து நல்லசுகமாகு மூகத்தக்கீகார,
வித்தேயனனியமாகிற சடமசத்தாஞ் சுவானுபவ
ம்விஜி-பெடாதே. (ராசக

(சத்துவிளங்குதற் குக்ககாரணம்
(கேள்வியைப் பனல்.)

வீயாழ்சத்தூரணம் விளங்குவது தன்னு
லோ வேறென்றாலோ, வாயால்வே நெனிலதுவு
மசத்தேதாசத்தோ வசத்தேன் மலடிமைமூதன்,
பேயாகாரியஞ் செயமோ சத்தெனவிபபடியதை
ம பிரிந் துச் சொன்னால், ஒயாதவவஸ்ஸத யா த்
ததர்க்கவிசமபங்கலா வட்டொழிநதிடாயே.

(அனந்தமேதே நென்றுஅறியுமாறு.)
சருதியுத்யபாநதது (பாலனுபவமுங்கேள் சுரு
ததிச் சுகவானந்தம், மிருகவடிவாதவி லவ்வா
னந்தமேபறிவாம் வேறவகில்லை, கருதபிரளயஞ்
சமுத்தி பிடண்டிலு ரீயிருந்திருளைக்காண் டின
ருயே, இருதயத்திப்படி நோக்கியே கபரிபூரண
மா யிருந்திடாயே. (சக)

மாணங்கன்நிஷ்டை கூடித்தெளிந்து எல்லாம
தன்னிலேதோன்றக்காணல்.)

பலகலையுமுணர்ந்த குருமொழிநதபடி யிவ
நுமவனுபவம்விடாமல், பலமலரின் மதப்போலே
சச்சிதானந்தமென்றும் பரமார்த்தத்தைப், பல
பொழுதுங் கண்முடிச் சமாதியிருந்தான் விழித்
துப்பார்த்தபோது, பலவடிவாஞ்சராசா சித்திரங்
களைல்லாந்தோன்று மொருபடமானே.

(தன்னனுபவத்தைதலியந்தூரியா
தீதமுதலியனவினாதல்.)

இதயமொத்த சற்குருவே ரமக்கிதவே வி
நுதமன்றியினிவேறுண்டோ, அதையினாத்து ம
ஐதரினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கான
ரீதி, முதலுறொத்த தூரியா தீதமுமேழாம் பூமியு
முக்கியமாமென்ற, பதமுமதின்வகையு மெனக்
கெளிதாகத் தெளியும்வண்ணம் பணித்திடோ.)

(அஞ்ஞானபூமிகள்.)

வினவுமிடத்தஞ்ஞான பூமிகளேழ்ஞான பூ
மிகளேழென்பார் இனியவற்றுளஞ்ஞான பூமிக

ளேழையு முந்தியியம பகட்களாய், தனிலித்துச்
சாக்கிரஞ்சாக்கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக்கி ரத்தைச்
சார்ந்த, கனவுகனாக்கனவு சாக்கிரஞ்சுழுத்தி யெ
ன்றெழுபேர் கணித்தார்மேலோர். (கசக)

(அவற்றினியல்பு.)

முந்தவகண்டத்தெழு மோரறிவுமாத் திரம
லாதான் முதல்வித்தாகும், இந்தவறிவிற்பண்டில்
லாவகந்தைமுனை போலாமிதுநனுவாம், வந்துவந்
பிறவி தொறுமகமமதைவளநு மதமகாநனுவாம்,
நந்துமகங்கொடு நனவின்மனோராச் சியஞ்செய
லே நனாக்கனாவே. (கசஎ)

(இதுவுமத.)

உண்டுநரகிமனோ ராச்சியஞ்செயல் சொற்
பனமெனும் பேருடையதாகும், பண்டுநனாக்கண்
டு மறந்ததைமீண்டுநினைப்பதுசொற்பனநனுவாம்,
மண்டுமிருண்முடு வதுசுழுத்தியாமஞ்ஞானவகை
கள்சொன்னோம், விண்டுநிறைமுத்தி தருஞானபூ
மிகளேழும் விளமபக்கேளாய். (கசஅ)

(ஞானபூமிகள்.)

புலவர்புகழ் முதற்பூமிசுகேச்சைவிசா ரணை
யிரண்டாம் பூமியாகும், நலதனுமா னசிமூன்றும்
பூமிசத்துவாபத்தி நாலாம்பூமி, சொலுஞ்சமுசத்
திப்பேரும் பதார்த்தாபா வணைப்பேருந் துரியப்
பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிக
ளா வகுத்தார்மேலோர். (௧௬௬)

(அவந்நினியல்பு.)

துச்சங்கநிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்பு
வது சுகேச்சையாகும், நற்சங்க மொழிவினலி
ஞானநூல்பழகல்விசா ரணையாநம்பி, முற்சங்க
ஷணைகள் விடறனுமானசியித்த மூன்றினனும்,
சற்சங்கமனதினன்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா
பத்திதானே. (௧௬௭)

(இதுவுமது.)

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து டித்தை பெ
லாமறத்தல்சமு சத்தியாகும், அந்நினைநாநந்தம்
வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வணையாகும்

(அந்தஞானபூமிகளை அடைந்தோர்வேறுபாடு.)

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பியாசிகளா
முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள்வரன்வரியான் வரிட்
டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேதமாகும், சொன்ன
நடுப்பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாந் தாயமுத்
தர்,இன்னமும்பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய
யர்ன்சொல்வேனே. (கருச)

(முன்முன்று பூமிகளை அடைந்தோர்பெறுபயனும்
அவற்றுள் முதற்பூமியினருமையும்.)

நாலாம்பூமியில்வருமுன் மூன்றுபூமியுமடை
ந்து நடந்துமாண்டோர், மேலானபதமடைந்துபி
றந்துமெள்ள மெள்ளவந்து வீடுசேர்வார், மாணா
னபவத்தில்விழார்முதற்பூமி இடைப்பதுவேவருத்
தமைந்தா,காலானமுதற்பூமிக்கவந்தான்முத்தியு
ங்கை வந்ததாமே. (கருரு)

(இப்பூமிகளிலே ஒன்றிரண்டுபெறினும் இழிந்தோ
ரும் முத்தராவொன்றல்.)

இப்புவியிலிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டி
லடைந் திருந்தாரானால், அப்புருஷர் மிலேச்சரா

கவல்ய நவந்தம.

சிலமுதற் குருபாசர் தானேமெய்யே, தப்பு-
டென் நவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைச்சங்கி
டாசே, செப்புமொழி வழிநடமாடகம்பிரம மெ
னறிருத தெனீர்திடாயே. (கருசு)
(முச்சுக்குத்துறவே காணமென்றுசிலர் சொல்
லுவானெனல்.)

டெல்லாந மிலைசசநர் எம் விதேகமுத்திச
நுஞானபுமியென்று, நெல்லாகி முளைச்சமேனை
நன்றினமாக் சியநுருவே ரீபொன்னீரே, இல்ல
முநு குடும்பம்விட்டுச்சன்னியாசம் புருமத்தகா
கியாடுளா, அல்லாமன முதற்பெரு மென்றுசில
சொல்லுமங்க மகற்றுவினே. (கருசு)

(அதற்குஉத்தரம்.)

சிட்டர்புகழ்மகனேநீ சங்கித்தசங்கநன்று
தெரியக் கேளாய், கட்டழிபுர் ஆறுபுரால வகை
பாகு மவைகளுக்கங் காகும்போகன, பட்டதுயா
கெடுங் முசகம்ப கூதகம்ஹம்சம் பரமஹம்சம்,
விட்டகலுநதுறவுக்குவிராகங்காரணமன்றிவேவு
மன்றே. (கருசு)

எகவல்ய நவந்தம்.

(மந்தமுதலியவற்றினியல்பு.)

மந்தமுதலிவிரமுதல் விரதமு மெனநாடி உ
பகைவிராகம், வெகுதுயரம்வரும்பொழுது உயர்
ததை வெறுத்துவரும் விராகமந்தம், இப்படி
யானவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீர் (சுரு
பாபராகா, அருதணநூன்மித்தைபென விடல்
விரதமாமறிந்திடாய். (சுருது)

(தமிழரசனவியாசங்கள் நிறைவெனல்.)

பாபிம நதரவிநாகத்திற்சன்லிபாசங்களுள்
மும் பவித்திடாதே, த்விரத்திற் குடிசசமும
நாகமு மென,நிரண்டு திறவகளுண்டாம், தாவிந
தூதர் திடமிலாகவர்க்குககுடிசகமுஞ் சகங்க
மும், மேவிநடந் திடத்திடமுள்ள வாக்குட
நாமென விதித்தாமேலோர். (கசு)

(தீவிரதரசன்னியாசங்கள் இவையெனல்)

இருவகைதீவிரதரத்தும் ஹம்சனென்றும் ப
மஹம்சனென்றுஞ் சொல்வார், வரும்ஹம்சனும்
முத்தி சத்தியலோகத்தன்றி வாராதென்பார், ப
மஹம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானந்தார்

பலிக்குமென்பார், ஸ்திரமருவுபரமஹம்சன் ருஞ்
மிருவகையாகுஞ் செப்பக்கேளாய். (ககக)

(பரமஹம்ச னிருவகையியல்பு.)

சிஞ்ஞாசுஞானவா னென்றிரண்டுபேர்களு
நிற்சிஞ்ஞாசு, மெயஞ்ஞானபுமியின்முன்முன் அபு
மியுணடக்கும்விவேகியானேன், சிஞ்ஞானவானெ
ன்போல் சீவன்முத்தியடைந்திருக்காத தூபமே
லோன், அஞ்ஞானமகலுமநதச் சிஞ்ஞாசுமிருவகை
பரமதுவுங்கேளாய். (கக௩)

(சிஞ்ஞாசுவினிருவகையியல்பு.)

பந்தமனைதுறந்துசில ரதிகுகளா யிருந்தது—
வர்பரமஞானம், அந்தணர்மன்னவாவணிகர் சூற
திரரா யிருந்துசில ரடைவர்கானம், இந்தவகைசு
சாத்திரத்துமூலகத்துநடப்பதுகண் டிருநதுமை"
தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி ய
னுபவத்தாம் நெளிந்திடாயே. (கக௩)

(அனுபவங்கூறல்.)

பிறந்ததுன் டானுலன்றோ பிறகுசா வதுதா
துண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்

வதுவுநானே, பிறந்ததுநானென்றாகிற பிரமமெ
 னறந்தநானே, பிரந்தது பிறந்ததந்தப் பிரமமா
 னானேநானே. (ககசு)

(இதுவுமது.)

நானென்ற பிரமமான நானேநா னநிதேப
 னென்றால், நானென்ப தேதுபின்னை நம்முடைய
 மதி யென்னில், தானதுமயக்கந்தன்னிற சாகுமே
 சாவாதாகில், நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா
 னானேநானே. (ககரு)

(இதுவுமது.)

நிறைந்தவாறெந்தவாறு நிலைதெரிந்திலனெ
 னரூபேல், அறிந்ததாந் சுழுத்திதன்னி லாண்த
 மதுவேயாகும், குறைந்ததற்கானந்தந்தான் குவ
 லயந் தன்னிலில்லை, நிறைந்ததேநயிந்தவாத்மா நி
 தானமீவ் வறிவுநானே. (ககசு)

(இதுவுமது.)

மனத்தினு லெண்ணித்தானே வந்ததில் வு
 லகமாகும், நினைத்திடிலனேகலோக நிற்பதவ் வ
 நிவிலன்றோ, அனத்தையுங்கடந்தப்பா லுமந்தமந்

ராத்

கைவல்ய நவநீதம்.

தநிஸ்தாமென், நெனைத்தலி விசாரித்திட்டாலேச
மாய நினைந்தோனே. (ககங்)

(இதுவுமது.)

அழகொழிநூலுகொண்டோனந்தமனுபவ்
ச, எத்தவாழ்நூலுகொண்டாலெனக்கிதுதெரிய
மென்னில், இத்தமுன நவஸ்ஸததம்மு ளெழுந்த
தம் விருத்தக்கில், அழகொழிநூலு மாண
மடைபலாமே. (ககங்)

(விருத்தியடைந்தமம்.)

வாசனாகுசத்தினுலே வருந்திவிருத்தி பெர்
லாம், ஏதினாலடக்கலாகுமென்றுதன்விசாரஞ்செ
யயில், போதமாமிராசனாக்கிப் புந்தியைப் புலன
களெல்லாம், தாதரா யிருக்கபபெற்றா சகலமு
மடங்குந்தானே. (ககங்)

(இதுவுமது.)

விருத்திகளடக்கவின்னம் வினோதமாம்போ
கத்தாலே, துருத்திபோ லுதுமுச்சைச் சுகமுட
னடக்கிநிற்குங், கருத்ததற்கில்லையாகுங் காரணச
ரீரமாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தைதன்னைப பிழங்
கிடி லடங்குந்தானே. (ககங்)

(காரணசரீரங்களைபுறம் உ.)

காரண சரீரத்தன்னைக்களாவதெவ வாதென்
முருதில, ஆரணம்பொய்சொல்லாதேயதனை. மு
ளகத்தி லுயத்துப், புரண மாகுமென்மெற பு
னங்க டோற்றமெனறு, தரணை வந்ததகிற நரி
ச்சுநி மவித்தையெங்கே. (கள௩)

(எல்லாதன்மயமாகக்காணுமாறு.)

அப்படியிருக்கச் சித்த மலைதலால் உவகா
தல, எப்படிக்கூங்குமென்பி லென்னைவிட் டொன்
மிக்கை, இப்படி கண்—வெல்லா மென்மய மெ
களுப்போல், கற்பிற் மென்னுதானே காண்கின்ற
கிதரானே. (கள௨)

(காணையானந்தவடி வாகக்காணுமாறு.)

சத்தவநா னிறைந்தோனென்ற திடமறவாது
முதலால், எத்தனை யெண்ணினாலு மேதுசெய் தா
லுமெனன, நித்திரா யுணர்ந்தபின்பு நிறகின்றக
னவேபோல, அத்தனையும்பொய்தானே யானந்த
வடிவானே. (கள௩)

(சீரந்நதத தானன்றென்று கழித்துத்
தனைத்தானநிதபடி.)

நானெனவுடலைத்தானே நமபிடுன்னெனகச
னம், நனராய்ப்பெரிசெயாராகியிருந்தவையெலா
ம்படுபாது, கானலில் வெள்ளம்பாலக் கண்டுச
றகுருமினில், நானென வெனனைத்தானே நம்
ரியீ டெறினென. (௧௮௮)

(குருகருணையியு த மகிழ்தல்)

எனெனபுண ணியடுமசெயுதே டெனது. நான்
டெமாகாணென், நன்னிலந்தனிலெழுந்த நாரண
னிகருபையாலே, தன்னிய னுனெனனுத் தரியத
தை மீசுகின்றென், தன்னிய னின்னுநானே தா
ண்டவ மாநிகின்றென். (௧௮௯)

(தன்பேருக்குக் காரணங்கற்பித்தல்.)

தத்துவ ஞானம்வந்த சந்தோஷ வதிசயந
தால், நித்தமாடுவன்காணெனற நிலைமுன்ன மெ
யறிந்த, சந்தியமதனுலனென தாண்டவா வென்
றழைத்தார், தத்தனைமகிமையுள்ளோ ரன்னையும்
பிதாவுததாமே. (௧௯௦)

(ஆனந்தபபெருக்கம்.)

வந்ததோ ரிவ்வானந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்
சொல்வேன்யான், சிந்தையிலெழுநூலுபொங்கிச்
செகமெலா நிறைந்துதேங்கி, அந்தமில்லாததாயி
ந் தப்படிசூருவேதாந்த, மந்திர மருளுமீசன் ம
லரடி வணங்கினேனே. (௧௪௭)

(இந்நூற்பயன்விளைவு.)

வித்தியா னந்தமிந்த விதமென விளம்பினோ
மே, பத்தியாலிந்தநூலைப் பார்த்தனு பவித்தபேர்
கள், நித்திய தருமநிஷ்டை நிலைதனை யறிந்துசீவ
ன, முத்தியைபடைந்திருந்து முனிவர ராகுவாரோ.

(அனுக்கிரகாசாரியர்.)

ஆரணப் பொருளாம்வித்தி யானந்தம் விள
ங்கவேதும், காரணங்குறைவிலாமற் கைவல்ய ந
வநீதத்தைப், பூரணமாக்கவேண்டிப் புருவமா ந
ன்னிலத்தில், நாரணகுருநமக்கு நவின்றனர் யோ
கில்வந்தே. (௧௪௮)

(நூல்செய்தவர்சிறப்பு.)

ஆண்ணறன் னருளிநூலே யகம்புற மன்றி
யொன்றாய், எண்ணமில்லையார்த்தத் தின்பொரு
ளதுநானென்ன, நண்ணினசரீரமாத்நி நாதத்தி னு
பாதியென்றே, கண்ணதாயனைத்துங்காணக் காட்
டினன் ருண்டவேசன். (சுஅ௮)

(மெய்யுணர்ந்தோர்க்கு விளையும்பவன்.)

ஆன்றபதமா மூன்றற்குமது நீயானுபெளம்
பொருளிற், சான்றதரியாதீத மெனுந்தடை யற்றி
லங்கொண் சைதனியம், ஊன்றியுணர்ந்தோர் விச
நபமயக்கொழித் தடையுமுடறுத்துத், தோன்றி
ச்சானேதானு வர்துலங்குந தமக்கேசவாஞ் சவம்.

(அனுக்கிரக ஆசிரியனையும், மாணக்கனையும்,
புகழ்ந்தமை.)

எனனுமாவாக்கிய நான்குமிசைக்கும் வித்தி
யானநதம், சொன்னநாராயணன் பாதந்தொழு

கைவல்ய நவநீதம்.

ராக

ஓ துதித்தோர் துகளற்றோர், இன்னமானாக்கன்
தருவாம் சந்தேகந்தீர்ந்திடுபதத்தே, துன்னிநிறை
து நின்றோர்கடே முத்தராகுவனோ. (கடிஉ)

(நூல்செய்தவிதம்.)

தத்தவவிளக்கத் தாலுஞ்சந்தேகந் தெளித
லாலும், ஒத்திருள் விடாதமாயா வுள்ளிருளிரிய
சீவாங்கும், சித்ததாமொளிவிளங்கச் செய்துபின்
விருத்தி பேதப், புத்தியால் வருமைபுத்தைப் பு
ரையறத் தெளிவித்தாண்டான். (கடிங்)

(துதி.)

ஜண்டதேசிகனாமய னாரண னனநதபாத
ம், பூண்டுமூனாரோபத்தாற் பொடமமயக்காய்வ
தத்தை, மாண்டநல் லபவாதத்தான் மாயத்தரு
னாக்கத் தெனதும், காணடிடவைத்தளித்த கா
ரண போற்றிபோற்றி. (கடிச)

நாய

கைவல்ய நவநீதம்.

(இதுவுமது.)

குலவுசற் குருவின்பாதக் குளிர்புனற் றகீ
மேற்கொண்டால், உலகினிற்றீர்த்தமெல்லா முடி
றபேறடைவார்போல, நலமெயா கிபகைவல்ய ந
வநீத நூலைக்கற்றால், பலகலைஞானநூல்கள் படி
த்தஞா னிகளாய்வாழ்வார். (கஅரு)

ச ந்தேகந்தெளிதற்படலம்

முற்றுப்பெற்றது.

சூக - படலம் ௨-இ பாட்டுகள் ௨௩௬௩.

